

ένανυσμα

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ - ΤΕΙ
Τεύχος 46 | Φθινόπωρο 2017 | 1,5€

αφιέρωμα

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΕΩΝ

Φώτο: Δίκη της ΑΤiΚ, Μόναχο 2016

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ!

Τα αιτήματα του λαού μας για:
Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία-Ανεξαρτησία-Λαοκρατία παραμένουν αδικαίωτα.
Σήμερα οι αγώνες ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το φασισμό, στη φτώχεια και
την εξαθλίωση είναι επιτακτικοί!
Για να γίνει ο λαός μας αφέντης στον τόπο του και να οικοδομήσει
μια κοινωνία με ειρήνη και δικαιοσύνη!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 46
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2016

Αφιέρωμα

Η νεολαία στην εποχή των
αναμετρήσεων (11-14)

Αρθρογραφία

Να μην περάσει η σφαγή στα εργασιακά
και συνδικαλιστικά δικαιώματα! (4-5)

Γνώση... από ποιον, για ποιον
και με ποιο σκοπό; (6-7)

Δίκη ΑΤΙΚ (8)

Η αντιπροσφυγική πολιτική της κυβέρνησης
και τα καθήκοντα του κινήματος (9)

Με ένα άγρια ταξικό σχολείο
αντιμέτωποι οι μαθητές! (10)

Τα αδιέξοδα της αστικής τάξης και
η δοκιμασία του ΣΥΡΙΖΑ (15)

Οι εξελίξεις στο διεθνές επίπεδο και οι ενδοί-
μπεριαλιστικές αντιθέσεις (16-17)

Στη διαχείριση ή στους
αγώνες η διέξοδος; (18)

Για τους «ανεξάρτητους» (19)

Ρόλος ΜΜΕ (19)

Γυναικείο ζήτημα (20)

Στήλες

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ: «What politica» (21)

Ντάριο Φο(21)

ΙΣΤΟΡΙΑ: Αλιέντε: Για τη Χιλή του '70 (22)

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των
Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ
Αθήνα

βιβλιοκαφέ «Εκτός των Τειχών»,
Γραβιάς 10-12

www.agonistikeskiniseis.org

Θεσσαλονίκη

χώρος νεολαίας και πολιτισμού Σφεντόνα,
Συγγρού 24

<http://resistenciaelotta.blogspot.gr>

Γιάννενα

<http://agonkiniseis-ia.blogspot.gr>

Καθώς και σε Πάτρα, Κρήτη, Θράκη και άλλες περιο-
χές στα τραπέζια των Αγωνιστικών Κινήσεων.

Εμβάσματα-συνδρομές:

Εθνική Τράπεζα, αρ. λογ: 771/743100

IBAN: GR6301107110000071174310079

EDITORIAL

Η περίοδος που διανύουμε, μόνο από σταθερότητα δε χαρακτηρίζεται. Επεμβάσεις, στρατιωτικές αντιπαραθέσεις, πραξικοπήματα, BREXIT, εκλογές στις ΗΠΑ και πολιτική αστάθεια συνθέτουν ένα ρευστό και αβέβαιο σκηνικό, στο οποίο όμως δεν μπορούμε να μην εντοπίσουμε κάποιες σταθερές. Ο διαρκής ανταγωνισμός μεταξύ των ιμπεριαλιστών έχει πάρει πολύ αναβαθμισμένα και επικίνδυνα χαρακτηριστικά σε σχέση με μια προηγούμενη περίοδο. Οι στρατιωτικές αντιπαραθέσεις, κυρίαρχα μεταξύ ΗΠΑ-Ρωσίας σε Ουκρανία και Συρία δημιουργούν ένα διαρκές πεδίο μάχης, αλλά δεν φαίνονται ικανές να ξεπεράσουν τα μπλοκαρίσματα των ιμπεριαλιστών. Παράλληλα, γίνονται κινήσεις εκατέρωθεν στη βάση της υπεροχής του ενός έναντι του άλλου, είτε με αναζήτηση τακτικών συμμαχιών, είτε με επιμέρους κινήσεις που στρατιωτικοποιούν την αντιπαράθεση. Όλα αυτά με φόντο την ισορροπία του τρόμου (πυρηνικός όλεθρος) και το περιθώριονός παγκοσμίως πολέμου. Τις συνέπειες αυτής της κατάστασης τις πληρώνουν εξ' ολοκλήρου οι λαοί, οι οποίοι βομβαρδίζονται, μακελεύονται και εξαθλιώνονται, για να μπορεί να αναπαράγεται το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα.

Η διεθνής κατάσταση επηρεάζει έντονα τις εγχώριες εξελίξεις. Η Ελλάδα αποτελεί μια σημαντική γεωστρατηγική θέση, κάτι που οι ΗΠΑ θέλουν να χρησιμοποιήσουν, ώστε να αναβαθμίσουν τον ρόλο τους στην περιοχή. Σαν να μην έφταναν οι βάσεις του ΝΑΤΟ στη χώρα που βοηθούν σε βομβαρδισμούς και επεμβάσεις, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ πιστή στους Αμερικάνους πάτρωνες, φέρνει τον στόλο του ΝΑΤΟ στο Αιγαίο και συμμετέχει στο Νατοϊκό άρμα που «φιλόφροντα» βομβαρδίζει τους «τρομοκράτες» λαούς. **Δεν είναι τυχαία άλλωστε η επίσκεψη του Ομπάμα στις 15 Νοέμβρη. Δεν έχει καμία ντροπή η κυβέρνηση, ημέρες του Πολυτεχνείου, να υποδέχεται τους μεγαλύτερους φονιάδες του πλανήτη, να παρουσιάζει σαν φίλους αυτούς που επέβαλαν χούντες και που ευθύνονται για το μακέλεμα μια σειρά λαών σε Γιουγκοσλαβία, Ιράν, Αφγανιστάν, Παλαιστίνη, Υεμένη, Συρία.** Τυχοδιωκτικά, η κυβέρνηση και η αστική τάξη ελπίζει στη βοήθεια των Αμερικάνων φίλων της, ώστε να χαλαρώσει η ασφυκτική πολιτική, να αναζητήσει μεγαλύτερο ρόλο στην περιοχή, να της δοθούν περισσότερα περιθώρια να κινηθεί. Η επίσκεψη Ομπάμα έρχεται να ευθυγραμμίσει σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό τη χώρα τις επεκτατικές και δολοφονικές διαθέσεις των Αμερικάνων, να βαθύνει το καθεστώς της εξάρτησης, να θέσει ζητήματα παραχώρησης κι άλλων βάσεων, εκτάσεων και θαλάσσιων δρόμων και συνολικά να εμπλέξει τον λαό και τη χώρα στα ιμπεριαλιστικά τους σχέδια.

Παρά τις αντιθέσεις τους, υπάρχει ένα σημείο, στο οποίο οι ιμπεριαλιστές συμφωνούν απόλυτα: το τσάκισμα των δικαιωμάτων και των κατακτήσεων που έχουν οι λαοί και η πλήρης εξαθλίωσή τους, ώστε να μπορούν να κερδοφορούν στις πλάτες τους. Το εργασιακό νομοσχέδιο που ετοιμάζει η κυβέρνηση, σε συνέχεια του αντιασφαλιστικού νόμου, έρχεται να βάλει ταφόπλακα σε ό,τι δικαίωμα είχαμε γνωρίσει μέχρι τώρα. Οι εξελίξεις στην παιδεία με την καθιέρωση τράπεζας θεμάτων, τη θέσπιση πιστωτικών μονάδων αντί απολυτηρίου, τον καθορισμό μιας σειράς κριτηρίων για τη μετάβαση στην τριτοβάθμια και πολλά άλλα μέτρα, διαμορφώνουν αποφασιστικά την εκπαίδευση των λίγων κι εκλεκτών. Πετούν τα πλατιά λαϊκά στρώματα εκτός εκπαίδευσης και κατακερματίζουν τα πτυχία.

Διαμορφώνεται συνολικά μια κατάσταση πολύ επικίνδυνη για τους λαούς. Παράλληλα, τα σημάδια της ήττας του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος είναι τόσο βαθιά που έχουν αφήσει περιθώριο σε μια σειρά λαθεμένες απόψεις να κυριαρχήσουν. Από τον ρεφορμισμό και τη διαχείριση στην καλύτερη περίπτωση, μέχρι σκοταδιστικές απόψεις.

Οι ανάγκες της περιόδου όμως δεν μας επιτρέπουν να υποτασσόμαστε στους συσχετισμούς. Πρέπει να παλέψουμε με τη γραμμή της αντίστασης και της διεκδίκησης και να διαμορφώσουμε μεντοιχότερα δεδομένα. **Δεν έχουμε μόνο τους αγώνες του παρελθόντος, μα εμπνεόμαστε και από τους αγώνες του σήμερα σε Νεπάλ, Ινδία, Παλαιστίνη, όπου οι λαοί αντιστέκονται στο ιμπεριαλιστικό-καπιταλιστικό σύστημα. Εμπνεόμαστε από το σθένος των Τούρκων αγωνιστών που δε σκύβουν το κεφάλι απέναντι στο φασισμό και τον ιμπεριαλισμό.** Μόνο η κατεύθυνση του αγώνα, με χαρακτηριστικά αντιπαραθέσης με το σάπιο σύστημα μπορεί να ανοίξει τον δρόμο για μια ζωή με αξιοπρέπεια.

Να μην περάσει η σφαγή στα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα!

Τσιαντής Μάκης,
Ιατρική Ιωαννίνων

Η αλήθεια είναι, ότι οι ακριβείς τομές της επίθεσης που ετοιμάζουν στα εργασιακά-συνδικαλιστικά δικαιώματα δεν έχουν καθοριστεί ακόμα πλήρως. Φυσικά εννοούμε την (τελική) νομοθετική τους (αν υπάρξει τέτοια) αποκρυστάλλωση, γιατί, αν δούμε τι προτάσεις έχουν «πέσει στο τραπέζι» από την αρχή του καλοκαιριού μέχρι σήμερα, φαίνονται ξεκάθαρα οι κατευθύνσεις και τα ουσιαστικά ζητήματα που ετοιμάζονται να ανοίξουν. Φαίνεται, επίσης -μέσα από τη συνεχώς αυξανόμενη προς το χειρότερο προτασεολογία- το «αρνητικό ισοζύγιο» που υπάρχει μεταξύ των αρχικών προτάσεων και των πιο πρόσφατων απαιτήσεων των ιμπεριαλιστών της ΕΕ και του ΔΝΤ (που θα έχουν και τον τελευταίο λόγο, εξάλλου). Με βάση αυτό, ας περάσουμε για αρχή στις συγκεκριμένες κατευθύνσεις και χτυπήματα που φαίνονται να ετοιμάζονται, από όλη την πορεία της λεγόμενης διαπραγματεύσεως:

1) Περαιτέρω χτύπημα του δικαιώματος στη δουλειά και όσων απορρέουν από αυτό σε επίπεδο νομοθετικού και εργασιακού πλαισίου, 2) χτύπημα στη δυνατότητα συλλογικής και συνδικαλιστικής οργάνωσης και δράσης των εργαζομένων.

Όσον αφορά την πρώτη κατεύθυνση, αυτή μορφοποιείται:

Α) Μέσα από τις προτάσεις για τον κατώτατο μισθό. Από τον τρόπο καθορισμού του (νομοθετικά ή από τους κοινωνικούς εταίρους και τους «ειδικούς»), μέχρι τις προτάσεις για μείωσή του, ως και πλήρους κατάργησής του. Εδώ φυσικά πρέπει να προσθέσουμε και τις προτάσεις για τον υποκατώτατο μισθό που δεν περιορίζονται απλά στη δημιουργία του, αλλά συζητείται και το ύψος του (όσο χαμηλότερος), όπως και η διευρυσή του σε όσους εργάζονται για πρώτη φορά, πέρα, δηλαδή, του ορίου των 25 χρόνων και κάτω.

Β) Μέσα από τις προτάσεις για τις ομαδικές απολύσεις, όπου προτείνεται η περαιτέρω αύξηση του ορίου τους (από το 5% στο 10%), έως και η πλήρη απελευθέρωσή τους. Εδώ, πέρα από την ψευδεπίγραφη αντιπαράθεση για το αν αυτές θα αποφασίζονται από τον υπουργό εργασίας ή τον ΟΜΕΔ, ας σχολιαστεί και η «αντιπρόταση» της κυβέρνησης και της επιτροπής των σοφών για παραπέρα ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας σε επιχειρήσεις που θέλουν να προχωρήσουν σε ομαδικές απολύσεις μέσα από την απασχόληση των εργαζομένων για όσο και όποτε θέλουν. Και αντίστοιχα, η αντιπρόταση για κάλυψη των εξόδων των μισθών αυτών των εργαζομένων από τον ΟΑΕΔ, με προγράμματα όπως αυτό που μετατρέπει το επίδομα ανεργίας σε επίδομα των εργοδοτών. Ή με άλλα αντίστοιχα προγράμματα (που έρχονται από τα «ξένα») όπως εκείνα των mini-jobs, δηλαδή εργασία με μειωμένο ωράριο,

χωρίς ασφάλιση, ή το λεγόμενο zero-hour contract που εφαρμόζεται στη Γερμανία και μπορεί οι ώρες δουλειάς να είναι και μηδενικές, αν η εργοδοσία το έχει ανάγκη για μια περίοδο. **Όλες αυτές οι προτάσεις κάλλιστα μπορούν να υλοποιηθούν σε συνδυασμό με τις προτάσεις των ιμπεριαλιστών και πέραν όλων των άλλων, αποδεικνύουν και το τι ακριβώς εννοεί η κυβέρνηση για την «ανάπτυξη» της, όσο και για το ποιον την εννοεί. Επιπλέον, δείχνει τι εννοεί, όταν λέει, πως η χώρα έχει ανάγκη να προσαρμοστεί στο ευρωπαϊκό κεκτημένο.**

Γ) Μέσα από τις προτάσεις για τις συλλογικές συμβάσεις, όπου μετά την κατάργηση της «αρχής της ευνοϊκότερης σύμβασης» και τις προηγούμενες αποφάσεις που έχουν φέρει σε ανενεργία την τεράστια πλειοψηφία όποιων συμβάσεων υπήρχαν, επιδιώκεται, παραπέρα, να χρησιμοποιηθούν, πρώτον, σαν όχημα για παραπέρα μείωση του κατώτατου μισθού και δεύτερον, για να συνεχίσει η διαδικασία απεμπλοκής των εργοδοτών από «συλλογικές» υποχρεώσεις απέναντι σε συλλογικά κεκτημένα δικαιώματα. Αυτό αποκρυσταλλώνεται και στις προτάσεις για «κυριαρχία των επιχειρησιακών έναντι των κλαδικών συμβάσεων», στη «δυνατότητα εξαίρεσης από τους όρους της σύμβασης μιας επιχείρησης που αντιμετωπίζει προβλήματα», στο τεράστιο ποσοστό εργαζομένων που απαιτείται για επέκταση μιας σύμβασης, στο μεγάλο χρονικό διάστημα που χρειάζεται για την ανανέωση μιας σύμβασης, αφού λήξει, αλλά και στη μη δυνατότητα προσφυγής στον ΟΜΕΔ, όταν οι όροι μιας σύμβασης παραβιάζονται. Όπως και να έχει, πάνω στο ζήτημα των συλλογικών συμβάσεων, η ουσία είναι, ότι τις έχουν διαλύσει και ότι σε αυτήν την κατεύθυνση συνεχίζουν και αυτές οι προτάσεις.

Δ) Δίπλα σε αυτές τις κεντρικές στοχεύσεις έρχονται και οι προτάσεις για κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού στον ιδιωτικό τομέα, η μείωση του κόστους των υπερωριών και οι προτάσεις για κατάργηση των επιδομάτων και των 3ετιών.

Όλα αυτά τα μέτρα αποτελούν τομή και συνέχεια της προηγούμενης πολιτικής. Αποτελούν την υλική βάση για το προχώρημα και τη διεύρυνση της επίθεσης. Δεν έχουν προσωρινό χαρακτήρα, όπως μας υπόσχονται, ακριβώς γιατί εντάσσονται σε μια τέτοια κατεύθυνση. Δεν είναι τυχαίο, για

παράδειγμα, πως πολλά από όσα προτείνονται, εφαρμόζονται ήδη «άτυπα» σε σειρά εργασιακών χώρων εδώ και αρκετό καιρό. **Συνολικά, από το σύστημα αντιμετωπίζονται ως μια μετωπικού και στρατηγικού χαρακτήρα αντιπαράθεση και προετοιμάζεται να τη δώσει ως τέτοια.** Οι όποιες αντιπαράθεσις υπάρχουν μεταξύ τους δεν έχουν να κάνουν με την αναιρέση της παραπάνω διαπίστωσης, αλλά με αντιθέσεις για το πώς και μέσα από ποιους δρόμους θα γίνει αυτή η αντιπαράθεση, όσο και με το ποια συστημική δύναμη το στίγμα και τους ειδικότερους σχεδιασμούς θα φέρει. **Τα νέα εργασιακά μέτρα εντάσσονται, λοιπόν, στη στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση του κεφαλαίου στις δυνάμεις της εργασίας απ' τη μία και των ιμπεριαλιστών στους λαούς των εξαρτημένων χωρών απ' την άλλη (γι' αυτό και συνοδεύονται από μια αντίστοιχη ιδεολογικού χαρακτήρα επίθεση και από ιδεολογήματα του τύπου «τα μέτρα γίνονται για την ανάπτυξη» ή «λόγω της κρίσης»).** Έχουν ως στόχο την πλήρη αποσυνγκρότηση της εργατικής τάξης, ως την κύρια δύναμη αντιπαράθεσης με αυτούς τους στόχους. Γιατί η ύπαρξη του θώρου, των συλλογικών συμβάσεων, του περιορισμού στην άνεση του κεφαλαίου να απολύει όσους και όποτε θέλει, όπως και όλες οι υπόλοιπες κατακτήσεις που θέλουν να πάρουν πίσω, λειτουργούσαν συγκροτητικά και ενοποιητικά για την εργατική τάξη. Αυτό θέλουν, να μετατρέψουν την εργατική τάξη και τη νεολαία σε μια άμορφη μάζα που δε θα έχει τίποτα κοινό, τίποτα να τους ενώνει, **για να μπορούν να δώσουν παραπέρα χτυπήματα στο δικαίωμα στη δουλειά. Σε ένα δικαίωμα που αποτελεί ουσιαστική βάση για όλα τα υπόλοιπα δικαιώματα (δεν είναι και λίγος ο εκβιασμός της ανεργίας) και στο οποίο συμπεκνώνονται και εντάσσονται, επίσης, πάρα πολλά δικαιώματα.**

Ένα δικαίωμα που με βάση την τεράστια ανεργία, αλλά και την ίδια τη φύση του καπιταλισμού (κοινωνικός χαρακτήρας της παραγωγής) είναι καθολικό και -επίσης- αναγκαίο για την ίδια τη ζωή!

Όσον αφορά την κατεύθυνση του χτυπήματος του συνδικαλισμού, αυτή, σε επίπεδο κορυφής, δεν έχει τόσο άμεσα αποτελέσματα κατάληξης σε σχέση με τα εργασιακά. Αυτό, προφανώς, δεν συμβαίνει επειδή δεν σχεδιάζουν να το χτυπήσουν, αλλά ακριβώς για το αντίθετο. Ας εξηγηθούμε. Αυτό που υπάρχει σε επίπεδο νομοθετικού και συνδικαλιστικού πλαισίου έχει έντονη αναντιστοιχία σε σχέση με τους στόχους και τις επιδιώξεις του συστήματος για τη διαμόρφωση του εργασιακού μεσαίωνα. Γι' αυτό υπάρχει έντονος προβληματισμός στα επιτελεία του συστήματος, σχετικά με τους τρόπους και την προετοιμασία ενός όσο πιο μεγάλου και ευρέος χτυπήματος που θα φέρει στρατηγικού χαρακτήρα χτυπήματα στη συνδικαλιστική και συλλογική οργάνωση των εργαζομένων. Πέραν αυτού, εμφανής είναι και ο προβληματισμός των εμπλεκόμενων φορέων και κυρίως της ΓΣΕΕ για το πώς και αν θα γίνει η αλλαγή του προηγούμενου νόμου με ταυτόχρονη διατήρηση(;) του προηγούμενου ρόλου των εργατοπατέρων.

Ενδεικτικό είναι, λοιπόν, πως παρόλο που οι προτάσεις της κυβέρνησης είναι συγκεκριμένες και αρκετά «προωθημένες» (λοκάουτ - ανταπεργία, απαίτηση πλειοψηφίας του συνόλου των εργαζομένων για απόφαση απεργίας, μη πληρωμή όσων δεν απεργούν μέρα απεργίας, συνολικότερος έλεγχος του συνδικαλισμού από το κράτος), πως ο ΣΕΒ υπερθεματίζει πάνω σε αυτές και ζητά περισσότερα -σπάζοντας τη γραμμή του εθνικού μετώπου- και πως στην τελευταία έκθεση των ιμπεριαλιστών δεν υπήρξε τοποθέτηση πάνω στο ζήτημα.

Όλα αυτά, αν συνδυαστούν με την κατάσταση του συνδικαλιστικού κινήματος και τις λογικές ανάθεσης και συνδιαλλαγής που επικρατούν σε αυτό τόσα χρόνια, αναδεικνύουν την αναγκαιότητα να επαναφέρουμε τη συζήτηση για τον ρόλο του συνδικαλισμού στην ημερησιαδιάρταξη. **Το δικαίωμα, για παράδειγμα, στην απεργία (και η ίδια σαν μορφή πάλης) δεν είναι απλά μια μορφή διαμαρτυρίας, που γίνεται μάλιστα (έτσι πλασάρεται) σαν τουφεκιά «για να δείξουμε την οργή μας», «μπας και καταλάβουν».** Είναι κατά βάση το μπλοκάρισμα της παραγωγής, το σπάσιμο της εργασιακής ειρήνης, η αποκάλυψη του αγεφύρωτου χαρακτήρα των αντιθέσεων, αναδεικνύει το ποιος παράγει τον πλούτο σε αυτήν την κοινωνία και ασκεί, στην πλειοψηφία των περιπτώσεων, κεντρική πολιτική πίεση. Αντίστοιχα, ο ρόλος των συνδικάτων δεν είναι να «δείχνουν», μέσα από ακτιβισμούς, πως «είμαστε αποφασισμένοι» και

από τις πρόσφατες κινητοποιήσεις στη Γαλλία ενάντια στην εργασιακή μεταρρύθμιση

να αναδεικνύουν, έτσι, εργατοπατέρες και συνδικαλιστές που «διαπραγματεύονται» για εμάς, χωρίς εμάς. Αντίθετα, είναι όπλο των εργαζομένων, που κατακτήθηκε μέσα από αγώνες και αίμα στα πλαίσια της ταξικής πάλης με όρους αναμέτρησης και ταξικής πάλης. Ως τέτοια πρέπει να τα αναδείξουμε και να τα υπερασπιστούμε, παραπέρα, έτσι πρέπει και μπορούν να χριστούν και να χρησιμοποιηθούν. Όλα αυτά τα γνωρίζει το σύστημα από πρώτο χέρι και γι' αυτό δίνει τόση σημασία στην προετοιμασία του αντισυνδικαλιστικού νόμου, ακριβώς για να δώσει ένα τεράστιο χτύπημα σε αυτές τις δυνατότητες του λαού και των εργαζομένων. Γι' αυτό και πρέπει να υπερασπιστούμε αυτές τις δυνατότητες όλοι μας, ξεκινώντας μάλιστα από «χθες».

Όλη η προπαγάνδα της κυβέρνησης και η στάση κι άλλων δυνάμεων, όπως της ΓΣΕΕ, αλλά και της αριστεράς του ΚΚΕ και της ΛΑΕ/ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αντιμετωπίζουν το ζήτημα αυτών των δικαιωμάτων ως ζήτημα διαπραγματεύσεως. **Απέναντι σε όλους αυτούς που θέλουν να μας παρουσιάζουν τη σφαγή των δικαιωμάτων μας ως ένα τεχνοκρατικό, οικονομικού -κατά βάση- χαρακτήρα ζήτημα, πρέπει να προβάλλουμε μέσα στους χώρους μας τη γραμμή της ΠΑΛΗΣ και της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ.** Την άποψη, ότι όλα κρίνονται στην πάλη και με όρους πάλης. Κόντρα στη λογική της αναμονής για την κατάθεση του νομοσχεδίου, πρέπει από σήμερα να προετοιμάσουμε τις αντιστάσεις και τις διεκδικήσεις μας. Δεν πρέπει να έχουμε καμία αυταπάτη για τις πραγματικές στοχεύσεις τους και, όπως ήδη αναφέραμε στην αρχή, όσο περνάει ο καιρός οι προτάσεις και οι επιδιώξεις τους γίνονται χειρότερες. **ΟΛΟΙ ΣΕ ΘΕΣΕΙΣ ΜΑΧΗΣ, λοιπόν! Τέλος, οι φοιτητές, σπάζοντας τα τείχη ενός όλο και πιο σφιχτού πανεπιστημίου, πρέπει άμεσα να ενημερωθούμε και να ενεργοποιηθούμε για τις εξελίξεις και τις επιδιώξεις του συστήματος σε σχέση με τα εργασιακά, γιατί αφορούν άμεσα εμάς και το μέλλον μας!**

Γνώση... από ποιον, για ποιον και με ποιο σκοπό;

Προσεγγίζοντας το ζήτημα

Είναι αλήθεια, ότι μία φιλολογικού τύπου συζήτηση επί του ζητήματος «γνώση-επιστήμη» μπορεί να καταλήξει ατέρμονη. Συγκεκριμένα, αναφερόμαστε στην αναζήτηση, από πλευράς ορισμένων πολιτικών δυνάμεων, της καλύτερης δυνατής πρότασης, έτσι ώστε το υπάρχον εκπαιδευτικό σύστημα να μας παρέχει «ολοκληρωμένη» γνώση, ολόπλευρη, δηλαδή το κάθε γνωστικό αντικείμενο να μην είναι περιορισμένο στα στενά όρια της επιστήμης του, αλλά να μπορεί να συνδυαστεί και με άλλες επιστήμες, με όλες τις πτυχές της κοινωνικής και πολιτικής ζωής.

Οι απαντήσεις σε μία σειρά ζητήματα, όπως το πώς αντιλαμβάνεται κανείς τη γνώση σήμερα, αν είναι εφικτό αυτή να αποσπαστεί από το σύστημα που ζούμε, αν μπορεί να δράσει απελευθερωτικά για τον άνθρωπο, αν μπορεί η επιστήμη να είναι στην υπηρεσία του λαού και όχι του κεφαλαίου είναι μείζονος σημασίας. Γιατί με βάση αυτές τις απαντήσεις καθορίζεται το πλαίσιο πάλης και το σπλοστάσιο των αιτημάτων που κάθε αριστερή δύναμη διαμορφώνει και προτείνει στα πλαίσια του φοιτητικού κινήματος και της υπεράσπισης των δικαιωμάτων των φοιτητών.

Η χαρά του συστήματος...

Μία τέτοιου είδους συζήτηση αποτελεί χαρά για το σύστημα. Στο όνομα αυτής της όμορφης λεζούλας που ονομάζεται γνώση και με υποτιθέμενο στόχο την ποιοτικότερη αναβάθμισή της, το τελευταίο οξύνει ακόμα περισσότερο την εντατικοποίηση των σπουδών μας, μετατρέπεται τα μαθήματα σε υποχρεωτικά, αυξάνει τις ώρες των εργαστηρίων και την ύλη των μαθημάτων. Στο όνομα της ανάγκης να γίνουμε «ολοκληρωμένοι» επιστήμονες, μας λέει, πως δεν φτάνει το ένα σύγγραμμα, για να περάσουμε ένα μάθημα, αλλά πρέπει να αγοράσουμε επιπλέον συγγράμματα και σημειώσεις. Στο όνομα της επαρκέστερης κατάρτισης θεσμοθετήθηκε το πιστοποιητικό παιδαγωγικής και διδακτικής επάρκειας, οδηγώντας απευθείας στον αποκλεισμό μίας μεγάλης μερίδας αποφοίτων καθηγητικών τμημάτων από τη διεκδίκηση θέσης εργασίας στις εκπαιδευτικές βαθμίδες. Επιπρόσθετα, η γνώση, η μόρφωση και η κατάρτιση αποτελούν ιδεολογικό προκάλυμμα και επιχείρημα για τα έμφυτα προβλήματα του συστήματος. Επιχειρείται μία προσπάθεια να μας πείσουν, ότι για τα τεράστια ποσοστά ανεργίας φταίει η ελλειψής κατάρτιση μας. Έτσι, έχουμε οδηγηθεί στο σημείο, η πλειοψηφία των ανέργων-πτυχιούχων να ακολουθεί το αέναο κυνήγι πιστοποιητικών, σεμιναρίων, πτυχίων, μεταπτυχιακών μας και «καθυστερήσει» την εγγραφή της στη λίστα του ΟΑΕΔ.

Όταν η χαρά του συστήματος γίνεται η χαρά της Αριστεράς

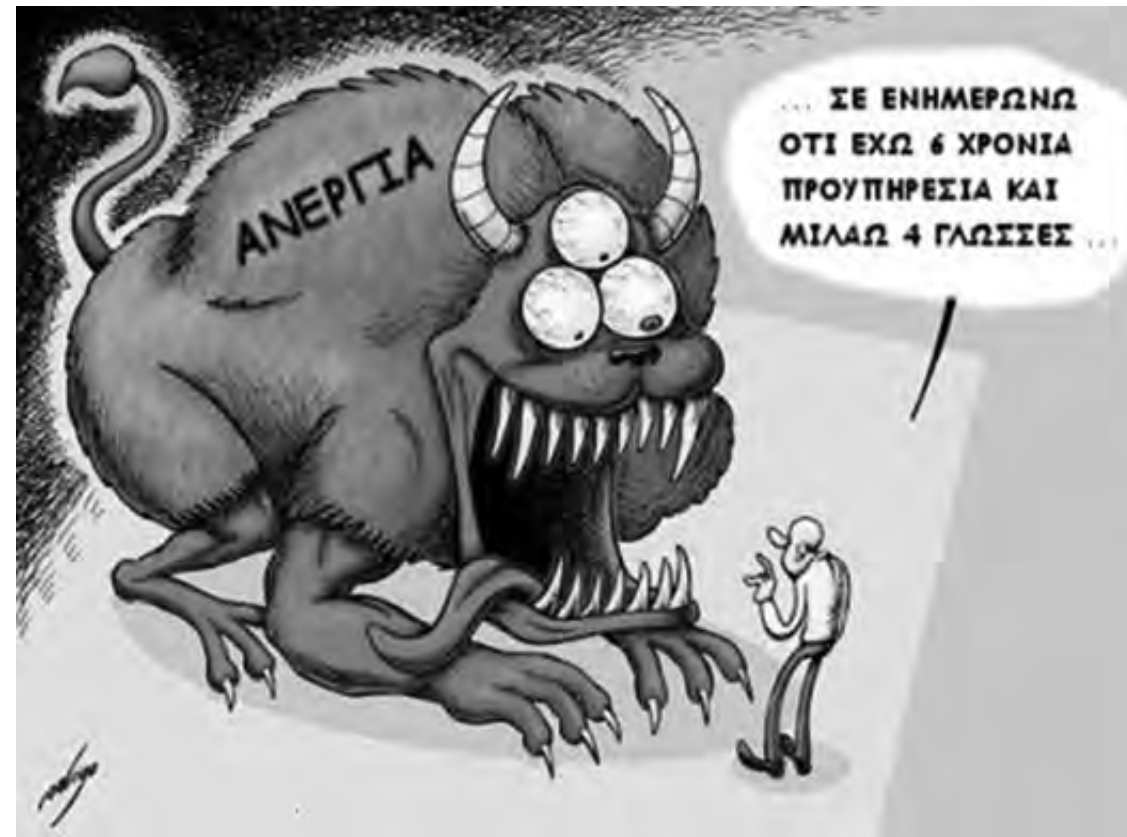
Το πρόβλημα με την κυρίαρχη Αριστερά είναι, ότι πατάει τις μπανανόφλουδες που βάζει το σύστημα, στο όνομα των οποίων εφαρμόζει τις πιο αντιδραστικές πολιτικές του. Μπανανόφλουδες αποτελούν όλα τα διλήμματα που προκύπτουν γύρω από την ποιότητα-ποσότητα της μόρφωσης που μας παρέχεται ή τον τρόπο διδασκαλίας και εξέτασης των μαθημάτων ή ακόμα και το περιεχόμενο αυτών. Προσπαθεί, λοιπόν, η Αριστερά να λύσει ζητήματα που δεν αφορούν τους φοιτητές και δεν σχετίζονται με τα δικαιώματά τους. Πιο συγκεκριμένα, δυνάμεις που θέτουν ως αίτημα το πιστοποιητικό παιδαγωγικής και διδακτικής επάρκειας να ενταχθεί στο πρόγραμμα σπουδών των καθηγητικών τμημάτων περιέχει την εξής αντίφαση. Από τη μία, αντιλαμβάνονται, ότι η θεσμοθέτηση του αποτελεί ένα φραγμό για την εύρεση εργασίας (ειδικά, αν συνυπολογισθεί, ότι αυτή τη στιγμή το συγκεκριμένο πιστοποιητικό παρέχεται επί πληρωμή). Από την άλλη, «πατάνε» την μπανανόφλουδα της αναγκαιότητας αυτής της κατάρτισης και καταλήγουν να προσπα-

Χαρτζουλάκη-Θάνου Αθηνά,
Ιατρική Θεσσαλονίκης

θούν να δώσουν λύση στο πρόβλημα. Στο όνομα της ίδιας αναγκαιότητας, τα μεταπτυχιακά έχουν αναχθεί στο μείζον ζήτημα πάλης του φοιτητικού κινήματος, ή διαμορφώνονται αίτημα να «πάει όλη γνώση στο πτυχίο». Όταν, λοιπόν κάποιος προσπαθεί να δώσει λύση σε προβλήματα του συστήματος, αναγκαστικά καταλήγει να παίζει με τους όρους που θέτει ο δημιουργός του παιχνιδιού, το σύστημα. Δηλαδή, δεν μπορεί να ξεφύγει από τους όρους της εντατικοποίησης, των ταξικών φραγμών, των επιπλέον εμποδίων προς την κατάκτηση του πτυχίου. Τα παραπάνω αιτήματα στα πλαίσια αυτών των όρων διαμορφώνονται, με την εξής λογική: εφόσον υπολειπόμαστε αυτής την κατάρτιση, ας δυσκολέψουν ακόμα περισσότερο οι σπουδές μας.

Στην ίδια μπανανόφλουδα εντάσσεται και η προτασεολογία για το περιεχόμενο των προγραμμάτων σπουδών, η προτασεολογία για μαρξιστικά μαθήματα κ.ά. Στο αδιέξοδο της ανάγκης για περισσότερη γνώση καταλήγουν οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς (ΠΚΣ-ΚΝΕ, ΕΑΑΚ), όταν προσπαθούν να απαντήσουν στον στόχο του συστήματος για κατάρτιση του δωρεάν συγγράμματος και εφαρμογή του πολλαπλού. Οι μεν, της ΠΚΣ-ΚΝΕ, απαντάνε με αίτημα δωρεάν παροχή όλων των συγγραμμάτων ανά μάθημα, οι δε, της ΕΑΑΚ, με το ίδιο αίτημα ή με καταλήψεις πανεπιστημιακών φωτοτυπιδίων. Σε κάθε περίπτωση, αποδέχονται, ότι η ύλη των μαθημάτων δεν θα είναι ορισμένη και οριοθετημένη. Απόληξη αυτού είναι η νομιμοποίηση των καθηγητικών αυθαιρεσιών σε μαζικά κοψίματα. Αφού με αυτόν τον τρόπο μπορεί ποτέ να μην είμαστε επαρκώς καταρτισμένοι, για να περάσουμε ένα μάθημα ή ακόμα και να πάρουμε πτυχίο. Αναπόφευκτα, λοιπόν, αυτές οι δυνάμεις συνεχίζουν να είναι εγκλωβισμένες στην κατεύθυνση του συστήματος για παραπέρα εντατικοποίηση των σπουδών.

Αιτήματα, που δορυφοριοποιούνται γύρω από την ανάγκη για ποιοτικότερη γνώση ή γνώση για όλους, είναι αυτά που μιλούν για «προγράμματα σπουδών στις ανάγκες του λαού», για να «πάει όλη η γνώση στο πτυχίο», για «ένα πτυχίο ανά γνωστικό αντικείμενο», για «να γίνει η πρακτική άσκηση υποχρεωτική» κ.ά. Όλα αυτά τα αιτήματα, και κατ' επέκταση οι πολιτικές απόψεις που τα πλαισιώνουν, εμπίπτουν στο εξής σφάλμα: παραβλέπουν τον ρόλο του αστικού εκπαιδευτικού συστήματος.

Ας γνωρίσουμε τον κόσμο που μας περιβάλλει...

Ζούμε σε ένα καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, που στόχο έχει το διαρκώς αυξανόμενο κέρδος. Ο στόχος του αυτός υλοποιείται στη βάση του, που είναι η παραγωγή, και πατάει πάνω στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Για τη διαιώνιση αυτών των σχέσεων παραγωγής, άρα και για την πραγμάτωση του λόγου ύπαρξής του, διαθέτει ένα σύνολο από μηχανισμούς, οι οποίοι το υπηρετούν, είτε μέσω της ιδεολογικής χειραγώγησης μέσω των κατασταλτικών μηχανισμών. Το σύνολο αυτό το μηχανισμών ονομάζεται εποικοδόμημα. Σε αυτό περιλαμβάνονται τα δικαστήρια, το κοινοβούλιο, οι μηχανισμοί καταστολής (αστυνομία, στρατός), ακόμα και το ίδιο το κράτος. Στη δομή του εποικοδομητικού εντάσσεται και το εκπαιδευτικό σύστημα, του οποίου ο ρόλος είναι να χειραγωγήσει ιδεολογικά τη νεολαία, να την κατανέμει στην αγορά εργασίας, να την εκπαιδεύει με γνώμονα τις ανάγκες του στην παραγωγή (είναι αλήθεια, ότι το τελευταίο, λόγω του εξαρτημένου χαρακτήρα της ελληνικής κοινωνίας πραγματοποιείται με πολλά σκαμπανεβάσματα). Ο ρόλος του εκπαιδευτικού συστήματος, άρα και του πανεπιστημίου, δεν είναι να μορφώσει τις φοιτητικές μάζες.

Ποιος είναι ο εχθρός και ποιοι οι στόχοι του

Αφού προσδιορίσαμε ποιο είναι το εκπαιδευτικό σύστημα, επόμενο στάδιο είναι ο προσδιορισμός το στόχων του. Βασική κατεύθυνση είναι η υλοποίηση αυτού που ονομάζεται παιδεία για «λίγους και εκλεκτούς». Όλες οι μεταρρυθμίσεις, σε οποιαδήποτε βαθμίδα της εκπαίδευσης, αυτή τη βασική κατεύθυνση έρχονται να υπηρετήσουν. Όλα αυτά, για να μπορέσει επιτέλους και το εκπαιδευτικό σύστημα, συνενπώς και οι απαιτήσεις της νεολαίας, να ευθυγραμμιστούν με τις συνθήκες που επικρατούν στην αγορά εργασίας. Δηλαδή την ανεργία, τα voucher, τα πεντάμηνα, την ανασφάλιση και απλήρωτη εργασία.

Πώς σχετίζονται όλα αυτά με τη γνώση

Η επίκληση από μεριάς των εκπροσώπων του συστήματος στη γνώση γίνεται, γιατί αυτή αποτελεί το περιποιημένο και εμφανίσιμο περιτύλιγμα, με το οποίο παρουσιάζονται τα πιο αντιδραστικά νομοσχέδια στην εκπαίδευση. Το σύστημα με πρόσημη την γνώση εντατικοποιεί παραπέρα τις σπουδές μας, θέτει έναν ακόμα ταξικό φραγμό στο δικαίωμα μας στις σπουδές, στα δικαιώματά μας στην εργασία. Η αναβάθμιση του γνωστικού μας επιπέδου δεν εξασφαλίζει ευνοϊκότερους όρους για την εργασιακή μας αποκατάσταση. Δεν φταίει το χαμηλό μορφωτικό επίπεδο των αποφοίτων για τα υψηλά ποσοστά ανεργίας. Φταίει η ίδια η φύση του καπιταλιστικού-

μπεριαλιστικού συστήματος. Ο παραλογισμός όμως σε απόψεις όπως της ΠΚΣ-ΚΝΕ και της ΕΑΑΚ, έχει βαθύτερο ιδεολογικό-πολιτικό υπόβαθρο. Σχετίζεται με τις αυταπάτες αυτών των δυνάμεων για τον χαρακτήρα της γνώσης ή για το πώς αυτή μπορεί να δράσει προωθητικά στην πολιτικοποίηση της νεολαίας, στην ανάπτυξη κινήματος και στην απελευθέρωση του ατόμου.

Τι είδους γνώση μας παρέχεται

Αν αναγνωρίζουμε τη φύση του συστήματος στην παραγωγή και τον ρόλο του εποικοδομηματος, άβιαστα αντιλαμβανόμαστε, ότι το δεύτερο υπάρχει, για να υπηρετήσει το πρώτο. Συνενπώς, ακόμα και το περιεχόμενο των μαθημάτων που διδασκόμαστε σε αυτήν την κατεύθυνση κινείται. Αυτό αποδεικνύεται εύκολα με το ξεφύλλισμα ενός βιβλίου ιστορίας. Αλλά η ιδεολογική παρέμβαση του συστήματος σε επίπεδο περιεχομένου της παρεχόμενης γνώσης δεν περιορίζεται μόνο στην παραποίηση ιστορικών γεγονότων. Όλες οι βαθμίδες της εκπαίδευσης, σε όλα τα διδασκόμενα μαθήματα είναι εμποτισμένες από αυτήν την παρέμβαση. Από τις θεωρητικές επιστήμες μέχρι τις θετικές, οικονομικές ακόμα και τις επιστήμες υγείας. Ακόμα και ο τρόπος διδασκαλίας είναι κατάλληλα διαμορ-

φωμένος, για να αναπαράγεται η αστική ιδεολογία και να μεταλαμπαδεύεται η αστική γνώση.

Ας μας πουν οι δυνάμεις που απαιτούν περισσότερη και ποιοτικότερη γνώση, αυτή την αστική γνώση επιθυμούν; Γιατί είναι βαθιά γελασμένες, ότι το σύστημα θα επιτρέψει την αλλαγή του περιεχομένου της γνώσης. Είναι βαθιά γελασμένες, ότι ο εχθρός θα παραδώσει έναν από τους πιο σημαντικούς μηχανισμούς του στην υπηρεσία μας. Είναι βαθιά γελασμένες, ότι η εκπαίδευση μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως μέσο αποκάλυψης της εκμετάλλευσης που βιώνει η ανθρωπότητα, ως μέσο αποκάλυψης του σάπιου χαρακτήρα αυτού του συστήματος, ως μέσο ανάδειξης της κατεύθυνσης και του τρόπου ανατροπής του.

Η βαθύτερη αιτία των αυταπατών

Είναι αλήθεια, ότι το «διάβασμα» της πραγματικότητας, η γνώση των νόμων που διέπουν την κοινωνία που ζούμε, η αναγνώριση των κοινωνικών σχέσεων, των σχέσεων εκμετάλλευσης είναι το πρώτο βήμα για την αμφισβήτηση, την αντίσταση στην υπάρχουσα κατάσταση και την ανατροπή της. Ταυτόχρονα, είναι γνώση που υποσκάπτει την ίδια τη φύση του συστήματος. Για αυτό το λόγο, το σύστημα ούτε θέλει ούτε πρόκειται ποτέ να παρέχει τέτοιου είδους γνώση. Θα ήταν σαν το ίδιο να έσκαβε τον λάκκο στον εαυτό του. Επιπλέον, κανένα αμφιθεατρικό μάθημα δεν μπορεί να τη διδάξει. Γιατί είναι γνώση που κατακτιέται στο πεδίο της ταξικής πάλης. Οι δυνάμεις που έχουν στο πλαίσιο πάλης τους τα προαναφερθέντα αιτήματα έχουν ενδόμυχα την αυταπάτη, ότι το υπάρχον σύστημα διορθώνεται, βελτιώνεται, εξανθρωπίζεται και με μία διαδικασία σταδιακού ελέγχου των μηχανισμών του είναι εφικτή και η πλήρης ανατροπή του. Από αυτή τη θεωρητική βάση εκπορεύονται αιτήματα, όπως ο φοιτητικός-εργατικός έλεγχος, η επιστήμη στην υπηρεσία του λαού κ.α.

Ποια γνώση εν τέλει θέλουμε...

Οι φοιτητές και η νεολαία συνολικά έχουν να διεκδικήσουν το δικαίωμά τους στη ζωή. Αυτό περνάει από τη διεκδίκηση του δικαιώματος στις σπουδές, τη δουλειά, τις ελευθερίες. Από την εναντίωση στην εντατικοποίηση, στις αλλαγές στα προγράμματα σπουδών, που το μόνο που επιδιώκουν είναι να δυσκολέψουν την αποφοίτησή μας. Δεν αφορίζουμε την αστική γνώση που μας παρέχεται, δεν έχουμε αυταπάτες για τον χαρακτήρα της, γι' αυτό έχουμε αίτημα: το πτυχίο μας να αποτελεί μοναδική προϋπόθεση για δουλειά!

Δίκη ΑΤΙΚ

Για ποιον χτυπά η καμπάνα;

Πρόσφατα ο Ερντογάν «παραπονέθηκε» στο γερμανικό κράτος το οποίο χαρακτήρισε ως «καταφύγιο για τρομοκράτες». Όσα ακολούθησαν, οι συλλήψεις δηλαδή των 2 ηγετών του νομίμως εκλεγμένου κουρδικού κόμματος ΗΔΡ, δίνουν έναν περιεκτικό ορισμό για το ποιος θεωρείται τρομοκράτης στις ημέρες του άγριου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και της ολομέτωσης επίθεσης του κεφαλαίου στην εργατική τάξη. Και όχι μόνο για τον Ερντογάν αλλά για το σύστημα εν συνόλω. Εξάλλου τα παράπονα του Ερντογάν βρίσκουν τόπο εδώ και καιρό...

Τον «21ο αιώνα», που το σύστημα τον είχε ντύσει με τους μανδύες της ευημερίας, της ασφάλειας, της «δημοκρατίας», εντός Ευρωπαϊκής Ένωσης, στο Μόναχο της Γερμανίας, οι δίκες της ΑΤΙΚ δείχνουν ξεκάθαρα, πως όσο καλά και αν κρύβεται το σύστημα πίσω από «δημοκρατικά» προσώπια, η εχθρότητα του απέναντι στους λαούς και τα κομμουνιστικά ιδεώδη δεν μπορεί να κρυφτεί.

Μιλάμε για δίκες που τρέχει ο γερμανικός ιμπεριαλισμός για χάρη όλου του συστήματος, κατ' αίτημα του φασιστικού κράτους της Τουρκίας, δίκες μιας νόμιμης εργατικής συνμοσποινδίας Τούρκων στην Ευρώπη, δίκες αγωνιστών-κομμουνιστών για τις ιδέες και τη δράση τους. Δίκες που σηματοδοτούν νέα ποιοτικά άλματα στη φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής και δράσης, απαραίτητο εργαλείο του συστήματος για να κρατά στον γύψο τις αντιδράσεις που γεννούν οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι, η προσφυγιά, η φτώχεια, η ανέχεια, η ανεργία. Δίκες που έρχονται και δένουν με τις πολιτικές των στρατοπέδων συγκέντρωσης, των στρατιωτικών νόμων, μέχρι με τα χημικά της επαίσχυντης ελληνικής κυβέρνησης σε διαμαρτυρούμενους συνταξιούχους. Δίκες που σημαίνουν την ανοικτή πλέον δίωξη των κομμουνιστικών επαναστατικών ιδεών. Μάλιστα με μπροστάρη τον «φάρο» της δημοκρατίας, την ΕΕ.

Η ΕΕ αποτελεί όντως φάρο, φάρο προσπάθειας βίαιης εξόντωσης των απόψεων που μπορούν να εμπνεύσουν τους λαούς, να τους δώσουν πολιτικά εφόδια για τις αντιστάσεις του σήμερα, να ανοίξουν τον δρόμο για μια άλλη κοινωνία. Είναι η ΕΕ των αντικομμουνιστικών μνημονίων· η ΕΕ που στήριξε τον φασιστικό ουκρανικό «Δεξιό Τομέα», προκειμένου να αποκτήσει έρεισμα σε ένα κρίσιμο γεωπολιτικό σημείο· που σε πληθώρα κρατών της ισχύουν νόμοι που ποινικοποιούν άμεσα κομμουνιστικές ιδέες και οργανώσεις· ενδεικτικά σε Ουκρανία, Πολωνία, στις Βαλτικές «δημοκρατίες», κομμουνιστικά σύμβολα και οργανώσεις απαγορεύονται· που έχει θεσμοθετήσει «Ημέρα μνήμης των θυμάτων του σταλινισμού και του ναζισμού», σε μια προσπάθεια αντιδραστικής εξομοίωσής τους. Χρήση της θεωρίας των δύο άκρων γίνεται και από τις γερμανικές δικαστικές αρχές στις δίκες της ΑΤΙΚ, αφού η διαδικασία άρχισε στην αίθουσα όπου είχε πραγματοποιηθεί η δίκη του νεοναζιστικού κόμματος NSU. Η προσπάθεια αυτή κατασκευ-

Ντίντας Θωμάς,
Νομική Θεσσαλονίκης

φάντησης των επαναστατικών ιδεών μέσω γελοίων συγκρίσεων έχει στόχο! Και ο στόχος δεν είναι άλλος από τους λαούς όλου του κόσμου, ώστε αυτοί να χάσουν τα εργαλεία σκέψης και αντίστασης που έχουν, να αποσυγκροτηθούν περαιτέρω, να βρίσκονται στην γωνία σε κάθε επίθεση του συστήματος. Το σύστημα θέλει να ταυτίσει τον ναζισμό με τον κομμουνισμό, για να προσδώσει στον δεύτερο την απέχθεια που προκαλεί ο πρώτος στους λαούς. Φοβάται την ώρα που θα «δέσουν» λαός και επαναστατικές ιδέες, ώρα που θα σημάνει και την αρχή του τέλους του. Η δίωξη της ΑΤΙΚ γίνεται με βάση τα άρθρα 129a-b του γερμανικού ποινικού κώδικα. Η ποινικοποίηση έρχεται να απαντήσει στην αδυναμία του αστικού προσωπικού να πραγματώσει πλήρως την κατασκευοφάντηση, αφού κομμουνιστική κοσμοαντίληψη και λαϊκά συμφέροντα συνδέονται οργανικά. Όπου δεν πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος.

Είναι σημείο των καιρών τα καθήκοντα αλληλεγγύης να φαίνονται στα μυαλά και των πιο καλοπροαίρετων ως καθήκοντα που έχουν να κάνουν με κάποιους «τρίτους». Δεν είναι έτσι...

Στη συγκεκριμένη δίωξη κατά της ΑΤΙΚ και των Τούρκων αγωνιστών, δίδεται το δικαίωμα κάθε καταπιεζόμενου να οργανώνεται και να αντιπαλεύει από πτυχές της επίθεσης του συστήματος έως και το σύστημα συνολικά.

Στη συγκεκριμένη δίωξη επιδιώκεται, για άλλη μια φορά, οι πραγματικοί τρομοκράτες, οι ιμπεριαλιστές και οι υποτελείς τους, να βάλουν την ταμπέλα του τρομοκράτη στους λαούς, που αποτελούν τον μόνο φορέα ελπίδας απέναντι στον κοινωνικό μεσαίωνα. Μπορεί να μην αντιμετωπίζουμε το πρόβλημα στον ίδιο βαθμό. Όμως, ο Άδωνις Γεωργιάδης δεν «γκρινιάζει» τυχαία που «σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου και αν πας, όταν πεις ότι είσαι κομμουνιστής σε βάζουν φυλακή». Πρωτοστατεί στην εισαγωγή και στη χώρα μας των πιο χυδαίων αντικομμουνιστικών πρακτικών. Ας θυμηθούμε πως και μέλη της Λαϊκής Αντίστασης στη Σάμο διώχθηκαν επειδή μοίραζαν προκήρυξη σε στρατόπεδο συγκέντρωσης προσφύγων, αφού «εδώ ισχύουν οι νόμοι της ΕΕ», όπως δήλωσαν οι αστυνομικές αρχές.

Είναι λοιπόν ανάγκη να κατανοήσουμε ότι στο πρόσωπο των αγωνιστών της ΑΤΙΚ διωκόμαστε εμείς. Διώκονται οι κοινές ιδέες μας, οι λαοί και οι αγώνες. Έχουν γίνει βήματα ανάπτυξης κινητοποιήσεων σε Ελλάδα και άλλες χώρες για την υπεράσπιση της ΑΤΙΚ. Επειδή όμως ο κίνδυνος πλησιάζει, τόσο για τους δικαζόμενους όσο και για τους λαούς, με βάση το προς τα πού τραβάει τα πράγματα το σύστημα, η αναγκαιότητα μαζικοποίησης και έντασής τους, για την αποτροπή μιας ακόμη αρνητικής παρακαταθήκης μπορεί και πρέπει να μετατραπεί σε πραγματικότητα.

Οι δικαζόμενοι, παρά τις κακουχίες και τις απάνθρωπες συνθήκες που αντιμετωπίζουν, παρά το σκοτεινό μέλλον που θα αντιμετωπίσουν εάν επανεδοθούν στην Τουρκία, βάζουν το λιθαράκι τους σε κάθε κατάθεσή τους για την υπεράσπιση των επαναστατικών κομμουνιστικών απόψεων, των αγώνων και των λαών. Μας οπλίζει με θάρρος και αισιοδοξία η περήφανη στάση των συντρόφων που αφήφούν τον θάνατο και υπερασπίζονται την κοινή μας υπόθεση!

Ας δώσουμε και εμείς από θέσεις μάχης τον κοινό μας αγώνα!

Η αντιπροσφυγική πολιτική της κυβέρνησης και τα καθήκοντα του κινήματος

Σταθοπούλου Ελένη,
Αρχιτεκτονική Ξάνθης

Στην Ελλάδα, πλέον υπάρχουν 60.000 πρόσφυγες -με τα επίσημα στοιχεία- οι οποίοι μετά τη συμφωνία ΕΕ- Τουρκίας φαίνεται να μένουν μόνιμα στη χώρα. Η πλειοψηφία αυτών βρίσκεται κλεισμένη σε «Κέντρα Φιλοξενίας», ή καλύτερα στρατόπεδα συγκέντρωσης, σε άθλιες συνθήκες, χωρίς τροφή, χωρίς επαρκή στέγαση να τους προστατεύει από τις καιρικές συνθήκες (μην ξεχνάμε, ότι έρχεται χειμώνας), χωρίς τη στοιχειώδη μέριμνα για τις συνθήκες υγιεινής, χωρίς ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και με ένα αβέβαιο μέλλον μπροστά τους.

Τον τελευταίο καιρό, το πολιτικό κλίμα γίνεται όλο και πιο αντιδραστικό, με αποτέλεσμα μεταξύ άλλων τις αντιδράσεις που προέκυψαν από γονείς με αιχμή την ένταξη προσφυγόπουλων στα σχολεία. Η κυβέρνηση τεχνηέντως χρησιμοποίησε ιδιαίτερα την αντιπαράθεση με τους γονείς, πλασάροντας την σαν μια αντιπαράθεση «ρατσισμού- αντιρατσισμού», προκειμένου να παρουσιαστεί ως προοδευτική δύναμη που μεριμνεί για την μόρφωση των προσφυγόπουλων. Την ίδια στιγμή, ωστόσο, η ίδια με την πολιτική της καταδικάζει τους πρόσφυγες στην εξαθλίωση και ανοίγει δρόμο στον ρατσισμό. Άλλωστε, το παιδί του πρόσφυγα γυρνώντας από το σχολείο, θα συνεχίσει να μένει στις λάσπες, χωρίς φαγητό, αν το δικαίωμα στη μόρφωση αντιμετωπίζεται ξεκομμένο από το δικαίωμα σε σίτιση-στέγαση-περίθαλψη.

Και εδώ έρχεται το ερώτημα: Έγινε όλος ο κόσμος που αντιδρά φασίστας; Κατ' αρχήν, να επισημόνουμε, ότι οι φασιστικές αντιλήψεις και πρακτικές βρίσκουν πάτημα στις πολιτικές της εξαθλίωσης που εφαρμόζει η κυβέρνηση. Με άλλα λόγια, τον φασισμό τον γεννά το καπιταλιστικό σύστημα που αυτή υπηρετεί. Ιδιαίτερα, σε σχέση με τις προσφυγικές ροές, η πολιτική που η κυβέρνηση εφαρμόζει απέναντί τους και η φασιστικοποίηση με την οποία τη συνοδεύει, συμβάλλει τα μέγιστα στην περαιτέρω αντιδραστικοποίηση του πολιτικού σκηνικού. Με το να κρατά φυλακισμένους τους πρόσφυγες στα στρατόπεδα, τους απομονώνει από το κοινωνικό σύνολο αποτρέποντας την απόκτηση ουσιαστικών δεσμών με τις τοπικές κοινωνίες, σπέρνοντας από τη μια απόγνωση και ενισχύοντας τη ξενοφοβία από την άλλη. Εκφράσεις αυτής της κατάστασης είναι και τα φαινόμενα τύπου Ωραιοκάστρου. Κι αυτήν αποκρύπτει προφανώς η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, προβάλλοντας την «αριστεροσύνη» της, ενώ παράλληλα αφήνει την πολιτική της να καλλιεργεί τον ρατσισμό και να δίνει έδαφος στους φασίστες της Χρυσής Αυγής.

Να μην ξεχνάμε, εξάλλου, ότι μεγάλη μερίδα του ντόπιου πληθυσμού πανελλαδικά εξέφρασε την αλληλεγγύη του για μεγάλο διάστημα παρέχοντας τροφή, ρουχισμό και όποια άλλη βοήθεια. Ωστόσο, εδώ καθοριστική υπήρξε η αδυναμία της Αριστεράς να πολιτικοποιήσει την αλληλεγγύη, συνδέοντάς την με την ανάγκη ανάπτυξης αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος και με ένα συνολικότερο πλαίσιο πάλης για δικαιώματα. Δεν είναι τυχαίο, επίσης, ότι τα κέντρα κράτησης είναι ανοιχτά για κάθε λογής

ΜΚΟ αλλά όχι για πρωτοβουλίες πολιτών και πολιτικές συλλογικότητες που προσπαθούν να συνδεθούν με τους πρόσφυγες στη βάση των κοινών προβλημάτων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η σύλληψη 15 αλληλεγγύων στη Σάμο, επειδή μοίραζαν προκήρυξη σε Κέντρο κράτησης. Η κυβέρνηση ενισχύει τις ΜΚΟ, από την μία για να λείει ότι κάτι κάνει και από την άλλη για να αποσύρει από τις πλάτες της την υποχρέωση να παρέχει άμεσα στέγη-σίτιση -περίθαλψη.

Στα πλαίσια της αλληλεγγύης, λοιπόν, είδαμε να υλοποιείται η τακτική κατάληψης χώρων προκειμένου να στεγαστούν πρόσφυγες και μετανάστες. Σε αυτό το σημείο πρέπει να ξεκαθαριστεί κάτι. Χρέος του κινήματος είναι να διεκδικεί από το κράτος να καλύψει αυτές τις ανάγκες. Αντιθέτως, οι απόψεις που -έχοντας ανεμπιστοσύνη στη μαζική πάλη- καταφεύγουν σε προτάσεις για καταλήψεις χώρων, δεν είναι παρά αποτέλεσμα της ήττας του κινήματος και της λογικής παραίτησης και αυταπατών. Κι αυτό γιατί, πρώτον, το πλήθος κόσμου που μπορεί να στεγαστεί σε τέτοιες δομές είναι περιορισμένο, αφήνοντας άλυτο το πρόβλημα για το σύνολο. Δεύτερον, οι δυνάμεις που τις προτάσσουν δεν καλλιεργούν τη λογική της αναμέτρησης με αυτούς που έχουμε απέναντί μας, αφού δεν αντιμετωπίζουν τους πρόσφυγες και μετανάστες σαν υποκείμενα πάλης, αλλά σαν κάποιες κοινωνικές ομάδες που απλά χρήζουν βοήθειας. Αναπαράγουν έτσι λογικές φιλανθρωπίας κι όχι ταξικής αλληλεγγύης, απαλλάσσοντας ταυτόχρονα το κράτος απ' τις υποχρεώσεις του, τόσο απέναντι στους ίδιους, όσο και απέναντι στον ελληνικό λαό. Του δίνουν μάλιστα τη δυνατότητα να πετσοκόβει δικαιώματα, χωρίς να ενισχύουν την κατεύθυνση της διεκδίκησης κατοχύρωσης των δικαιωμάτων συνολικά σε εργασία, εκπαίδευση, περίθαλψη και στην ίδια τη ζωή. Και το τελευταίο δεν μπορεί να γίνει μέσα σε δομές αυτοδιαχείρισης της μιζέριας μας, χωρίς την αναγκαία πάλη για τη διαμόρφωση όρων κινήματος, ως τη μόνη προϋπόθεση, για να πάρουμε τα δικαιώματα και τη ζωή μας πίσω.

Η αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μετανάστες έχει ουσία όταν στηρίζεται στην συνειδητοποίηση της κοινής προέλευσης των προβλημάτων μας. Η πάλη για το προσφυγικό πρέπει να ενταχθεί στην πάλη του λαού μας ενάντια στην βάρβαρη επίθεση που δέχεται. Τους πρόσφυγες πρέπει να τους αντιμετωπίζουμε σαν ενεργά υποκείμενα πάλης. Δεν είναι άλλωστε λίγα τα παραδείγματα περιπτώσεων στα οποία πρόσφυγες και μετανάστες οργανώθηκαν και διεκδίκησαν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Τα δικαιώματα σε δημόσια δωρεάν παιδεία, δουλειά με δικαιώματα και αξιοπρέπεια είναι κοινά και πρέπει να παλευτούν από ένα κοινό μέτωπο ντόπιων και προσφύγων, κόντρα στις πολιτικές της λιτότητας, κόντρα στην κυβέρνηση, τον φασισμό, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο.

Με ένα άγρια ταξικό σχολείο αντιμέτωποι οι μαθητές!

Ζουλούμη Κωνσταντίνα

Η καινούρια σχολική χρονιά ξεκίνησε πάλι με τους χειρότερους όρους για τους μαθητές, που βιώνουν την ένταση της επίθεσης σε όλα τα επίπεδα και τη φτωχοποίηση της οικογένειάς τους. Το επικοινωνιακό παιχνίδι της κυβέρνησης για σχολεία χωρίς κενά, χωρίς φροντιστήρια και εξετάσεις, φαίνεται να αποκαλύπτεται από την ίδια την πραγματικότητα, αλλά και από αυτά που έχουν αρχίσει ήδη να προετοιμάζονται από το υπουργείο. Ηεντατικοποίηση συνεχίζει να αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητάς τους και οι οικονομικές θυσίες των γονιών πολλαπλασιάζονται, σε βαθμό που η συνέχιση του σχολείου για μαθητές από λαϊκά φτωχά στρώματα γίνεται απαγορευτική.

Ιδιαίτερα, η ωριοποιημένη εικόνα που η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προωθούσε επίμονα σχετικά με τη μεταρρύθμιση του εκπαιδευτικού συστήματος τσαλακώνεται αυτόματα, αν κάποιος κάνει μια προσεκτική ανάγνωση του τελικού πορίσματος του λεγόμενου «Εθνικού Διαλόγου για την παιδεία». Είναι ξεκάθαρο πως ενσωματώνει βαθιά αντιδραστικές τομές και εντάσσεται στα πλαίσια προώθησης της επίθεσης σε εργατικά και λαϊκά στρώματα.

Έτσι, το γυμνάσιο γίνεται τετραετές με εξετάσεις προαγωγικές στο τέλος κάθε έτους και με ενδεχόμενες εξετάσεις από τράπεζα θεμάτων στο τέλος του γυμνασίου. Σε συνδυασμό με ένα «πλέγμα κριτηρίων», θα κρίνεται αν οι μαθητές έχουν δυνατότητα συνέχισης στο Λύκειο. Επιδιώκουν, δηλαδή, να μπουν ταξικοί φραγμοί από νωρίς στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση. Γι' αυτό το διετές Λύκειο που ακολουθεί θα είναι ένα ελιτιστικό Λύκειο, απροσπέλαστο για μαθητές του λαού και του κόσμου της δουλειάς. Για να μπορέσει να έχει κάποια τη δυνατότητα να το ολοκληρώσει, θα πρέπει να έχει περάσει από αλλεπάλληλες εξετάσεις (και απο τράπεζα θεμάτων τώρα!), να έχει εκπνήσει διπλωματική εργασία και να έχει συμμετάσχει σε προγράμματα εθελοντισμού.

Δεν θα μπορούσαν επίσης να μην ενσωματωθούν στο πόρισμα και οι κατευθύνσεις των ιμπεριαλιστών για την εκπαίδευση. Εξάλλου η κυβέρνηση προσπαθεί διακαώς να δώσει τη διαπιστευτήριά της σε Ευρωπαίους και Αμερικάνους ιμπεριαλιστές για την προώθηση της αντιλαϊκής πολιτικής, και η εκπαίδευση ενός εξαρτημένου καπιταλισμού πρέπει να ευθυγραμμίζεται πλήρως με τις επιταγές τους. Η εργαλειοθήκη του ΟΟΣΑ διαπνέει όλο το πόρισμα της επιτροπής «διαλόγου για την παιδεία». Έτσι, είναι ξεκάθαρη η προώθηση του κλεισίματος-συγχωνεύσεων σχολείων. Ήδη έχει οριστεί ελάχιστος αριθμός μαθητών για τα τμήματα προσανατολισμού στα Γενικά Λύκεια και στους τομείς στα ΕΠΑΛ, με αποτέλεσμα πολλοί μαθητές να αναγκάζονται να αλλάξουν σχολείο όταν δεν λειτουργούν αυτά τα τμήματα στο δικό τους.

Παράλληλα, προωθείται και η κατηγοριοποίηση σχολείων με βάση κοινωνικά και οικονομικά κριτήρια, με μέσο φυσικά την «αξιολόγησή» τους. Επιχειρείται, ακόμα, η σύνδεση της αξιολόγησης με τη χρηματοδότηση των σχολείων, με γονείς και εκπαιδευτικούς να εμπλέκονται σε περαιτέρω θυσίες για την κάλυψη των αναγκών τους. Η κατηγοριοποίηση φυσικά αποκτά και εσωτερική διάσταση στα σχολεία, μέσα από τον διαχωρισμό των μαθημάτων σε «υψηλού-χαμηλού» επιπέδου. Αποτέλεσμα αυτής θα είναι και η ταξική διαφοροποίηση στους κόλπους των μαθητών, σε ένα σχολείο άνισων ευκαιριών, αφού το Λύκειο θα είναι μια πολυκατηγοριοποιημένη δομή, ώστε να μειώνει για πολλούς άμεσα τη δυνατότητα εισαγωγής στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση.

Τελικά, όσοι καταφέρνουν να φέρουν εις πέρας τα προαπαιτούμενα για την ολοκλήρωση του εξεταστικού σφραγείου του Λυκείου, θα παίρνουν το «Εθνικό Απολυτήριο», ενώ οι υπόλοιποι απλά ένα «Πιστοποιητικό Σπουδών», με λιγότερες πιθανότητες αποδοχής από κάποια τριτοβάθμια τμήματα. Για την Εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση θα συνυπολογίζεται όλη η πορεία προς την απόκτηση του «Εθνικού Απολυτηρίου». Επίσης, οι μαθητές θα εισάγονται σε σχολές και θα πρέπει από το Λύκειο κιόλας να διεξάγουν έναν αγώνα δρόμου για να συγκεντρώσουν τα κριτήρια, με τα οποία θα γίνουν αποδεκτοί σε αυτές.

Φαίνεται πως οι νέες κατευθύνσεις στην εκπαίδευση, όπως αποτυπώνονται και μέσα από το πόρισμα του «Διαλόγου για την παιδεία», διαπνέονται από ένα ταξικό μίσος για τα παιδιά του λαού και της εργατικής τάξης. Στο άγρια ταξικό σχολείο που οικοδομείται, τα παιδιά αυτά θα εκτοπίζονται αργά ή γρήγορα, για να αποτελέσουν φθηνό ευέλικτο εργατικό δυναμικό χωρίς δικαιώματα.

Οι μαθητές όμως έχουν παντελή απουσία ενημέρωσης για αυτό που τους περιμένει. Ταυτόχρονα, η ρεφορμιστική αριστερά στα σχολεία θέτει προτάσεις και αιτήματα (βλέπε συνδιαχειριστικές προτάσεις περί «ενιαίου δωδεκάχρονου σχολείου» από την ΚΝΕ), που βρίσκονται μακριά από την αποκάλυψη του χαρακτήρα της επίθεσης, συσκοτίζουν σχετικά με τον ταξικό χαρακτήρα της εκπαίδευσης και δε βρίσκονται σε κατεύθυνση αντίστασης και διεκδίκησης με βάση τις πραγματικές ανάγκες των μαθητών.

Είναι πιο αναγκαίο από ποτέ οι μαθητές να συζητήσουν, να ενημερωθούν και να κάνουν τα πρώτα τους βήματα στην κατεύθυνση οικοδόμησης αντιστάσεων. Να ενεργοποιήσουν τα συνδικαλιστικά τους όργανα (5μελή, 15μελη) σε μια τέτοια διαδικασία επεξεργασίας πολιτικών στόχων πάλης, για να υπερασπιστούν οργανωμένα το δικαίωμα στη δημόσια και δωρεάν παιδεία για όλο τον λαό! Οι μαθητές αποτελούν εκρηκτικό μείγμα και μια ενδεχόμενη αγωνιστική σπίθα μπορεί να πυροδοτήσει πολλές εστίες αντίστασης. Αυτό το κράτος το γνωρίζει πολύ καλά και για αυτό εξαπολύει τρομοκρατία απέναντι στα πρώτα αγωνιστικά σκιρτήματα των μαθητών (μαθητοδικεία, προσαγωγές μαθητών στη Λαμία κλπ). Όμως, η ενστικτώδης οργή των μαθητών απέναντι στην κατάσταση που έχουν φτάσει οι ίδιοι και οι οικογένειές τους, πρέπει να αναζητήσει οργανωμένη πολιτική και αγωνιστική έκφραση, για να μην περάσει το σφραγείο μεταρρυθμίσεων που ετοιμάζεται.

ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ, ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ, ΞΗΜΕΡΩΝΕΙ

Αγγελάκης Κώστας,
Φιλοσοφική Αθήνας
Γεμιστός Μανώλης,
Πανεπιστήμιο Πειραιά

Η νεολαία στην εποχή των αναμετρήσεων!

Τα τελευταία χρόνια, η όξυνση των πολιτικών του κεφαλαίου σε βάρος του λαού και των εργαζομένων έχει αφήσει σε σημαντικό βαθμό το στίγμα της και στη νεολαία, στις διάφορες φάσεις στις οποίες μπορεί να βρίσκεται (σχολείο, πανεπιστήμιο, αγορά εργασίας), προφανώς με διαφορετικές ταχύτητες και βάρος στην κάθε μια. Ανάλογα με το πού βρίσκεται κάθε φορά, η νεολαία βιώνει, άμεσα ή έμμεσα, μια συνολική και ολομέτωπη επίθεση στα δικαιώματα και τις ελευθερίες λόγω των όλο και περισσότερων ταξικών φραγμών που στήνονται. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η τράπεζα θεμάτων, η οποία προβλέπει για τους μαθητές απανωτές εξετάσεις. Οι ταξικοί φραγμοί στην εκπαίδευση, που αποτελούν και βασική έκφραση της πολιτικής του συστήματος, περιορίζουν τη δυνατότητα στην πλατιά μάζα να μπει στην εκπαιδευτική διαδικασία, ενώ η εντατικοποίηση διαμορφώνει ένα όλο και πιο απάνθρωπο σχολικό περιβάλλον, που οδηγεί τη νεολαία στη στείρα και άκριτη αποστήθιση και στην αποχώνωση, που περισσότερο παράγει απόγνωση, παρά... γνώση για τους μαθητές.

Ξετυλίγοντας το κουβάρι απ' τα σχολικά χρόνια

Τα ανέμελα παιδικά χρόνια δεν προσφέρουν μόνο χαρά, δημιουργικότητα και ανεμελιά. Μην ξεχνάμε, πως η εκπαίδευση σε όλες τις βαθμίδες της, αναπροσαρμόζεται χρόνο με τον χρόνο με βίαιο τρόπο στις συνθήκες του σύγχρονου εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα, με αποτέλεσμα να μετατρέπεται σε ένα βάρβαρο και απάνθρωπο ταξικό περιβάλλον. Εκατοντάδες παιδιά φτωχών και λαϊκών οικογενειών πετούν εκτός εκπαιδευτικής διαδικασίας λόγω των όλο και περισσότερων ταξικών φραγμών που στήνονται. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η τράπεζα θεμάτων, η οποία προβλέπει για τους μαθητές απανωτές εξετάσεις. Οι ταξικοί φραγμοί στην εκπαίδευση, που αποτελούν και βασική έκφραση της πολιτικής του συστήματος, περιορίζουν τη δυνατότητα στην πλατιά μάζα να μπει στην εκπαιδευτική διαδικασία, ενώ η εντατικοποίηση διαμορφώνει ένα όλο και πιο απάνθρωπο σχολικό περιβάλλον, που οδηγεί τη νεολαία στη στείρα και άκριτη αποστήθιση και στην αποχώνωση, που περισσότερο παράγει απόγνωση, παρά... γνώση για τους μαθητές.

Η πολιτική της εντατικοποίησης/πειθαρχησης, ειδικά στο σχολείο, αποτελούσε ανέκαθεν βασικό εργαλείο διαμόρφωσης ανθρώπων πειθαρχημένων που θα είναι εξίσου πειθαρχημένοι και αφοπλισμένοι αργότερα ως εργαζόμενοι, χωρίς δικαιώματα και χωρίς τη δυνατότητα να διεκδικούν. Σε αυτό το πλαίσιο διεξάγεται και ο ιδεολογικός αγώνας του συστήματος μέσα στην εκπαίδευση. Η νεολαία εκτίθεται στον ιδεολογικό μηχανισμό του συστήματος από πολύ νωρίς. Ας αναλογιστεί κανείς πόσα παραδείγματα διαστρέβλωσης της ιστορίας συναντά στις σχολικές αίθουσες, πόση ωμή συστημική προπαγάνδα δέχεται από τα βιβλία, κάποιες φορές και

απ' τους καθηγητές, πόσες αφηγήσεις περί ατομισμού, ανταγωνιστικότητας, κοινωνικού αυτοματισμού κ.λπ. ακούει και πιέζεται να αφομοιώσει από νωρίς. Η συγκεκριμένη πλευρά της επίθεσης στην εκπαίδευση είναι αρκετά κρίσιμη, ακριβώς γιατί με βάση αυτή το σύστημα ποντάρει στο να διαμορφώσει μια αντίληψη στη νεολαία, πως ο καπιταλισμός είναι μονόδρομος και πως τα όνειρά της αρχίζουν και τελειώνουν μαζί του, άρα και πως δεν χρειάζεται η ίδια να παλεύει γι' αυτά που πραγματικά της ανήκουν.

Στην περίπτωση δε, της τεχνικής εκπαίδευσης (ΕΠΑΛ), η οποία έχει στηθεί, για να σπρώχνει τη νεολαία αμέσως στην αγορά εργασίας με λιγότερα δικαιώματα, αποσυμπίεζοντας έτσι τη μαζική είσοδο στο πανεπιστήμιο, μιλάμε για ένα πλαίσιο ακόμη χειρότερο, λαμβάνοντας υπόψη τη μαθητεία με τις συχνά απλήρωτες πρακτικές, τις καταργήσεις ειδικότητων και τις συγχωνεύσεις τμημάτων.

Γενικά, θα λέγαμε, πως σε όλη τη σχολική περίοδο, η νεολαία συνήθως βιώνει εξ' αντανακλάσεως τις εργασιακές συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί στην κοινωνία, είτε μέσα απ' την οικογένεια, είτε κάποιες φορές έχοντας κι η ίδια μπει, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, στη σύγχρονη εργασιακή ζούγκλα (όχι μόνο μέσα από την τεχνική εκπαίδευση). Στη σημερινή εποχή, εξάλλου, καθόλου δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο ένας νέος να εργάζεται, όχι απλά ως φοιτητής, αλλά ακόμη και ως μαθητής, για να τα βγάλει πέρα. Εκτός όμως από αυτή την πλευρά, οι συνθήκες που διαμορφώνονται στο σχολικό περιβάλλον και οι πολιτικές που ακολουθούνται σε αυτό είναι άμεσα συνυφασμένες με την ευρύτερη ανταγωνιστική και αντιλαϊκή επίθεση που διεξάγει με μανία το διεθνές και ντόπιο κεφάλαιο.

παιδεία των λίγων και εκλεκτών

Το τοπίο στην τριτοβάθμια εκπαίδευση...

...είναι ακόμα πιο σκληρό. Η πολύπλευρη επίθεση, την οποία βιώνει η νεολαία, οξύνεται στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, όπου εκτός των άλλων κρίνονται οι όροι, με τους οποίους θα βγει στην αγορά εργασίας. Αυτό που στην ουσία επιχειρείται είναι η αναπροσαρμογή του πανεπιστημίου στις επιταγές του μνημονίου, η εφραμογή των κατευθύνσεων του ΟΟΣΑ και της ΕΕ και άρα η ανατροπή του δημοσίου και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης, η διάσπαση των σπουδών σε κύκλους με το χτύπημα στην ενιαιότητα του πτυχίου, η συρρίκνωση των φοιτητικών παροχών (σίτιση-στέγαση-συγγράμματα-μεταφορές), η εντατικοποίηση και οι ταξικοί φραγμοί. Πλευρές της ανελέητης αυτής επίθεσης βιώνει κάθε φοιτητής και σπουδαστής με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, ειδικά αυτός που προέρχεται από φτωχή/λαϊκή οικογένεια. Παράλληλα με όλα αυτά, ο περιορισμός στην ελεύθερη έκφραση (αφίσες, τοίχοι, αποφάσεις γενικών συνελεύσεων που αμφισβητούνται κ.λπ.) και στο άσυλο (security, εισβολές σε στέκια πολιτικών δυνάμεων), η τρομοκρατία και η φασιστικοποίηση, οι καθηγητικές αυθαιρεσίες διαμορφώνουν και τροφοδοτούν ένα αίσθημα φόβου και απογοήτευσης στη νεολαία. Μάλιστα δίνουν πολλές φορές και πάτημα σε αντιδραστικές φωνές, που εκμεταλλευόμενες το κλίμα αδράνειας και απογοήτευσης, το οποίο επικρατεί στο φοιτητικό κίνημα, συχνά βρίσκουν έρεισμα στη νεολαία.

Οι σχολές, αν και αποτελούν -ακόμα- έναν μαζικό χώρο, μετατρέπονται σταδιακά σε χώρο «λίγων και εκλεκτών». Θα ήταν σε αυτή τη φάση άποιο να τις χαρακτηρίζαμε κολέγια, ωστόσο είναι φανερό, πως οι πολιτικές που έχουν εφαρμοστεί τα τελευταία χρόνια, είναι αλήθεια, πως περιορίζουν σημαντικά έως και στερούν το δικαίωμα στις σπουδές για χιλιάδες φτωχά και λαϊκά παιδιά. Το σύστημα προσπαθεί να υπάρχουν όσο το δυνατόν λιγότεροι πτυχιούχοι, μα ακόμα και αυτοί που θα είναι «απ' τους τυχερούς» να μην έχουν επαγγελματικά δικαιώματα στο πτυχίο τους, να συνεχίζουν παράλληλα και μετά τη σχολή το ατέλειωτο κυνήγι πιστοποιητικών, σεμιναρίων και βουνών χαρτοφύρας, μπας και καταφέρουν να βρουν μια δουλειά. Πάντως σίγουρα τα όνειρα για καριέρα είναι πλέον απλά... όνειρα. Αλίμονο, αν στη σημερινή συγκυρία βγαίνει ο τελειόφοιτος νιώθοντας σιγουριά, ότι «όλο και κάπου θα τρυπώσει» ή ακόμη περισσότερο, ότι θα κάνει καριέρα.

Ο εργασιακός μεσαίωνας είναι εδώ

Με την ένταξη της στην αγορά εργασίας -ή μήπως ανεργίας- η νεολαία βιώνει πια στο πετσί της τον σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα. Η επισφάλεια, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, τα 5μηνα προγράμματα, οι μισθοί πείνας, τα εξαντλητικά ωράρια, ο υποκατώτατος πλέον μισθός (!) γίνονται μια πραγματικότητα που τσακίζει τη ζωή κάθε νέου ανθρώπου. Τσακίζει τα όνειρά του, τσακίζει την ψυχολογία του, τον οδηγεί στην απογοήτευση, τον φόβο και την αποδοχή, πως δεν υπάρχει διέξοδος. Η δε πολυσυζητημένη... διέξοδος της φυγής στο εξωτερικό, αποτέλεσμα φυσικά αυτής της αποδοχής, στην πραγματικότητα δεν απαντά τίποτα. Αντίθετα οδηγεί τη νεολαία στο να αφομοιώσει, πως εδώ λύση δεν υπάρχει, πως τα πράγματα είναι χαμένα, πως δεν μπορούμε να εργαζόμαστε με έναν αξιοπρεπή μισθό, σε ανθρώπινες συνθήκες και ωράρια και με το κεφάλι ψηλά.

Γιατί, εκτός των άλλων... αυτό -λένε οι κυρίαρχοι- μας αξίζει.

Θα 'πρεπε να λέμε και ευχαριστώ! Έχουν βαφτίσει τη νεολαία άχρηστη και νεολαία «του καφέ», για να την κάνουν να νιώθει μέχρι και ευγνωμοσύνη απέναντι στους σύγχρονους θύτες της, απέναντι στον καλό εργοδότη που της πετά και ένα πιάτο φαγητό. Οι αστικές αφηγήσεις που κάποτε της έλεγαν «φάε το διπλανό σου», «στρώσε το χαλί της κοινωνικής σου ανέλιξης», τώρα την αποκαλούν άχρηστη. Ακόμα βέβαια της δίνουν την... ελπίδα να κυνηγήσει το «όνειρο», να τρέξει πίσω από κάθε λογής σεμινάρια και μεταπτυχιακά, να μαζέψει κι άλλη χαρτούρα, για να θεωρηθεί κάποτε χρήσιμη και επαρκής, γιατί, τι να κάνουμε, χρειάζεται περισσότερη κατάρτιση, περισσότερη και ολόπλευρη γνώση πάνω σε ένα πεδίο, χρειάζεται γενικά να ψάχνεται να διευρύνει τους πνευματικούς της ορίζοντες κι άλλα τέτοια που της πουλά το σύστημα, για να ρίξει την ευθύνη γι' αυτή την κατάσταση στην ίδια («εσείς φταίτε που δεν βρίσκετε δουλειά»).

Στρατιωτάκια ακούνετα, αμίλητα κι αγέλαστα

Στο ίδιο βάρβαρο πλαίσιο που διαμορφώνεται πολιτικά και κοινωνικά για τη νεολαία, εντάσσεται και η πολιτική της φασιστικοποίησης με τις επιμέρους εκφράσεις της. Είναι αλήθεια πως, όπου σταθεί κι όπου βρεθεί η νεολαία, μπροστά της απλώνεται ένα περιβάλλον έντονης ανελευθερίας και αντιδραστικοποίησης. Με την καθηγητική επιβολή, τις αποβολές και τα πειθαρχικά στο σχολείο, με το χτύπημα στο άσυλο και τις συνδικαλιστικές ελευθερίες, τις διώξεις αγωνιστών φοιτητών, την καθηγητική αυθαιρεσία και αυθεντία στις σχολές, με την εργοδοτική αυθαιρεσία και τρομοκρατία, τις απειλές και το χτύπημα στη συνδικαλιστική έκφραση και οργάνωση στο εργασιακό περιβάλλον.

Στο ίδιο αυτό τοπίο, τα τελευταία χρόνια, σε συνάρτηση κυρίως με την υποχώρηση του λαϊκού κινήματος, έχει δυναμώσει η παρέμβαση των φασιστών. Η εφεδρεία της ΧΑ και άλλων φασιστικών ομάδων αποτελεί ανοιχτή επιλογή του συστήματος για... όπου δεν φτάνει το κλομπ του μπάτσου και το ψέμα του δημοσιογράφου. Θέλουν να τσακίσουν την ελεύθερη πολιτική και πολιτιστική έκφραση της νεολαίας και συνολικά του λαού. Γι' αυτό και έχουν στήσει ένα ολόκληρο πλαίσιο εντατικοποίησης και πειθαρχησης για τη νεολαία απ' τα παιδικά της ακόμη χρόνια. Θέλουν ανθρώπους που όχι μόνο δεν θα κινητοποιούνται και δεν θα διεκδικούν, μα ακόμη δεν θα σκέφτονται και δεν θα κοιτάζουν κριτικά την πραγματικότητα, μέσα στην οποία ζουν. Που θα αποδέχονται, πως πολύ απλά δεν υπάρχει εναλλακτική. Η ανεργία, η φτώχεια, η ανασφάλεια είναι ένα φυσικό κι αναγκαίο κακό, το οποίο στην καλύτερη θα γίνονται μια στο τόσο κάπως... μικρότερο κακό. **Θέλουν μια νεολαία φοβισμένη, απογοητευμένη και στο παρασκήνιο των εξελίξεων.**

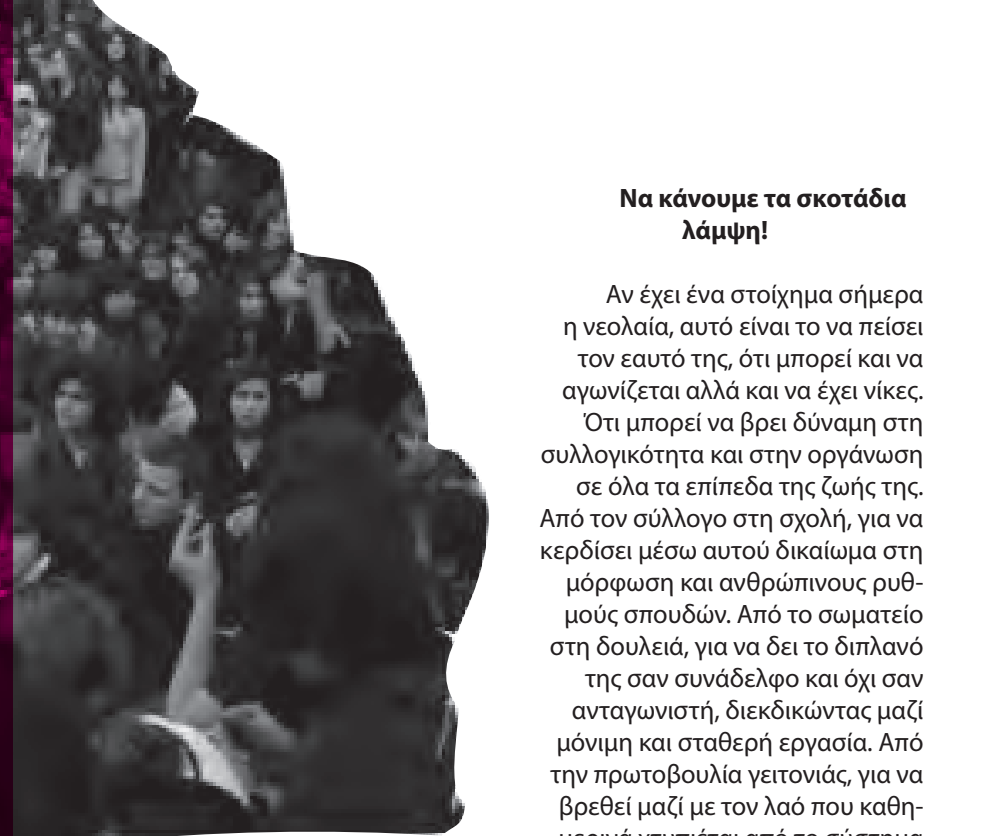

Τα αδιέξοδα μιας ολόκληρης γενιάς

Όλο το παραπάνω πλαίσιο είναι εκείνο που διώχνει τη νεολαία απ' την εκπαίδευση, από τις «τρυφερές ηλικίες», που της τάζει την ανεργία, τη μαύρη εργασία και την ανασφάλεια, την περιπλάνηση σε κουτσο-μεροκάματα από δω κι από κει. Είναι όμως και το ίδιο πλαίσιο που μαζί με την εικόνα του σύγχρονου «Ολιβερ Τουίστ» δημιουργεί και την οργή, την πίεση, την εξαθλίωση, την απόγνωση, ειδικά στα πιο εργατικά και λαϊκά κομμάτια της νεολαίας.

Με βάση όλα τα παραπάνω και κυρίως με βάση την αποσυγκρότηση του λαϊκού κινήματος, η ανεμπιστοσύνη της νεολαίας στις δυνάμεις της για διεκδίκηση καλύτερου μισθού, εκπαίδευσης και όρων ζωής, οδηγείται σε σειρά αδιεξόδων και εκτονώσεων. Από το γήπεδο (για να τα «σπάσουμε») και τα ναρκωτικά (για να «ξεφύγουμε»), μέχρι και την «αίγλη» που αποκτούν παραβατικές συμπεριφορές και ομαδοποιήσεις στη γειτονιά, στον σύνδεσμο (μέχρι και στη χρυσή αυγή, που λέει ο λόγος), εκφράζονται οι ατομικές εν τέλει εκτονώσεις της και η αποστροφή από οτιδήποτε πραγματικά συλλογικό. Όλα αυτά όμως κυκλοφορούν στην πιάτσα κατά βάση υπό το πρίσμα της πλήρους αδυναμίας να δεθεί η συλλογική απάντηση στη βαρβαρότητα του συστήματος με μια πολιτιστική πρόταση πραγματικά ουσιαστική, λαϊκή και συλλογική, από τη μεριά του κινήματος. Και αν οι παραπάνω εκφράσεις (γήπεδο, ναρκωτικά) είναι η μια όψη της εκτόνωσης και των αδιεξόδων, υπάρχει και η άλλη. Μια περισσότερο «ατομική». Δεν είναι ασυνήθιστη η εικόνα, σήμερα, μιας νεολαίας που κλείνεται στον εαυτό της, με ένα σωρό προβλήματα κοινωνικοποίησης μέχρι και ψυχολογικά (χαρακτηριστική είναι η ραγδαία άνοδος τα τελευταία χρόνια ψυχοφαρμάκων σε μικρότερες των τριάντα ηλικίες). Δεν είναι ασυνήθιστη η εικόνα, σήμερα, μιας νεολαίας, που και λόγω των οικονομικών δυσκολιών και της ανεργίας, τη βγάδι όλη μέρα κλεισμένη στο σπίτι, παίζοντας video games με τις ώρες ή σκρολάροντας στο facebook με τα μερόνυχτα. Είναι εμφανής η κατάσταση αποξένωσης που βιώνει πολύ μεγάλο κομμάτι της νεολαίας. Αποξένωση που την πετά εκτός της συλλογικής, κοινωνικής ζωής, των πολιτικών διεργασιών που γίνονται μέσα σε αυτή, μέχρι και εκτός της στοιχειώδους και υγιούς κοινωνικοποίησης. Ένα ολόκληρο πολιτιστικό εποικοδόμημα είναι φτιαγμένο και διαμορφωμένο έτσι, που πατώντας πάνω στα αδιέξοδα αυτά, προσπαθεί να εξοικειώσει τη νεολαία με τις αξίες του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Ό,τι πιο σάπιο και οπισθοδρομικό κυκλοφορεί στην πιάτσα σαν αντίληψη και πρόταση, βαφτίζεται «εναλλακτικό» και «φάση», «καινούριο» κι «ανεξάρτητο». Ό,τι πιο ανώδυνο για το σύστημα σαν αντίληψη, πλασάρεται σαν η καινούρια ιδεολογία και προοπτική για τους νέους, ενώ στην πραγματικότητα το μόνο που καταφέρει (και αν) είναι -όταν δεν αφήνει χώρο για ανέξοδη εκτόνωση της συσσωρευμένης οργής ή λούμπεν τσαμπουκά- να οδηγεί στην απογοήτευση και στην παραίτηση από οτιδήποτε θυμίζει κίνημα, συλλογική οργάνωση και πάλη, να οδηγεί στον ατομισμό και στο «να σώσω το τομάρι μου».

Αλλά ακόμα και το όνειρο της καριέρας και οι αυταπάτες του γιαισμού, που σε μια προηγούμενη περίοδο είχαν πέραση, σήμερα πεθαίνουν υπό το βάρος της ανεργίας, της εξαθλίωσης, της σκληρής καθημερινότητας του εργασιακού μεσαίωνα. Διότι ο περισσότερος κόσμος σήμερα καταλαβαίνει, ότι, όσο και να κοιτάξει την πάρτη του, όσο και να σκιστεί να πάρει το πτυχίο στα 4 χρόνια, όσο και να είναι πειθήνιος εργαζόμενος, όσο και να προσπαθεί να πείσει τον εαυτό του ότι κάποτε η κατάσταση θα αλλάξει, πάντα υπάρχει και η... ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, που τον πείθει, ότι ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΑΠΟ ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΟΝ.

Να κάνουμε τα σκοτάδια λάμψη!

Αν έχει ένα στοίχημα σήμερα η νεολαία, αυτό είναι το να πείσει τον εαυτό της, ότι μπορεί και να αγωνίζεται αλλά και να έχει νίκες. Ότι μπορεί να βρει δύναμη στη συλλογικότητα και στην οργάνωση σε όλα τα επίπεδα της ζωής της. Από τον σύλλογο στη σχολή, για να κερδίσει μέσω αυτού δικαίωμα στη μόρφωση και ανθρώπινους ρυθμούς σπουδών. Από το σωματείο στη δουλειά, για να δει το διπλό της σαν συνάδελφο και όχι σαν ανταγωνιστή, διεκδικώντας μαζί μόνιμη και σταθερή εργασία. Από την πρωτοβουλία γειτονιάς, για να βρεθεί μαζί με τον λαό που καθημερινά χτυπιέται από το σύστημα και να δει τα συμφέροντά της δίπλα του. Το στοίχημα για τη νεολαία είναι να συνειδητοποιήσει, ότι μπορεί

και πρέπει να οργανωθεί συλλογικά, για τα «μικρά και τα άμεσα» μέχρι τα «μεγάλα και μακρινά», γιατί δεν υπάρχει άλλη ελπίδα.

Πρέπει να γίνει κατανοητό, όμως, ότι υπάρχει δρόμος ακόμα που πρέπει να διανυθεί. Ότι η πραγματικότητα αλλάζει μόνο με την ένταση σε μια υπόθεση που απαιτεί επιμονή και συστηματική δουλειά. Γι' αυτό και χρειάζεται να κάνει πέρα τις κινηματικές εκτονώσεις και τα happenings, τη λογική της εύκολης λύσης εδώ και τώρα, τα αδιέξοδα των εκλογικών αυταπατών. Με καθημερινή αναμέτρηση με το σύστημα, για να οικοδομηθούν οι αναγκαίοι όροι για μαζικό κίνημα. Με τον προσδιορισμό των εχθρών και των φίλων, ειδικά σε μια καθημερινότητα που η αντιλαϊκή πολιτική υλοποιείται στο όνομα της (τάχα) Αριστεράς. Σήμερα είναι που καλείται η νεολαία να οικοδομήσει την προοπτική της και το όραμά της. Και μοναδικός όρος, για να το καταφέρει είναι να περάσει τα «διόδια» της αντίστασης στην επίθεση του συστήματος και της διεκδίκησης της ζωής της, των σπουδών της, της εργασιακής της προοπτικής. Κατανοώντας, ότι είναι αναγκαίο να δει τον εαυτό της δίπλα στην πιο επαναστατική τάξη αυτής της κοινωνίας, την εργατική.

Ένα ακόμη ζήτημα, που είναι και όρος για την οικοδόμηση του οράματος και της διεξόδου, είναι η ανάγκη να ανακαλυφθούν εκ νέου τα επαναστατικά ιδανικά. Να μαθευτεί η αλήθεια για την έμπνευση που έδωσαν κάποτε οι αξίες του κομμουνιστικού κινήματος. Αξίες που άνηδραν μια ολόκληρη γενιά στην

πάλη για δουλειά, σπουδές, δημοκρατικά δικαιώματα και κατακτήσεις. Αξίες και ιδανικά που ώθησαν την ανθρωπότητα να μεγαλουργήσει σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής. Που προχώρησαν την ανθρωπότητα ένα βήμα παραπέρα στην κοινωνική προκοπή, που έδωσαν έμπνευση σε επαναστατικά κινήματα και αγωνιστές να θυσιάσουν μέχρι και τη ζωή τους για την οικοδόμηση του οράματος.

Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, καλείται η νεολαία να κατανοήσει τον ρόλο που της πέφτει, στο να αναμετρηθεί με την ήττα, την απογοήτευση και την έλλειψη οράματος, και να τραβήξει μπροστά. Να σπείρει τα φύτρα για τις νέες επαναστατικές εφόδους στον ουρανό!

Τα αδιέξοδα της αστικής τάξης και η δοκιμασία του ΣΥΡΙΖΑ

Με γοργούς ρυθμούς, ο ΣΥΡΙΖΑ, τα τελευταία 3 χρόνια, μετεξελίχθηκε από ένα ρεφορμιστικό κόμμα σε κυβερνητική δύναμη του συστήματος. Πρόκειται για μια διαδικασία, στην οποία, από τη μια ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να εκφράζει τα συμφέροντα και την πολιτική ντόπιου και ξένου κεφαλαίου και από την άλλη να οικοδομεί σχέσεις με αυτά τα κέντρα, καθώς δεν πρόκειται για ένα παραδοσιακό κόμμα της αστικής τάξης.

Έτσι, μέχρι στιγμής, έχει κατορθώσει να επιφέρει βαριά χτυπήματα στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις του λαού και της εργατικής τάξης χωρίς να συναντήσει τις αντίστοιχες αντιστάσεις και αγώνες, δείχνοντας ότι μπορεί να υλοποιεί αυτή την πολιτική. Μόνο που αυτή η πολιτική, που αποτελεί διακαή πόθο και επιδίωξη της άρχουσας τάξης στη χώρα, μένει μισή, αν δεν συνοδεύεται από την ανάδειξη πεδίων δράσης για το ντόπιο κεφάλαιο. Κάπου εδώ αναδεικνύονται αντιφάσεις, τα αδιέξοδα της αστικής τάξης, του πολιτικού προσωπικού της και τα προβλήματα της κυβέρνησης, που δείχνει να μην μπορεί να υλοποιήσει το successstory της.

Η βάση διαμόρφωσης των παραπάνω έγκειται στο ότι η μεγαλοαστική τάξη της χώρας αναπαράγει και βαθαίνει την εξάρτησή της από τους Ευρωπαίους και Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, γιατί στη βάση αυτής και μόνο αυτής της σχέσης παραμένει άρχουσα τάξη της χώρας. Και την ίδια στιγμή κατανοεί, ότι με βάση αυτό το πλέγμα εξάρτησης- στις σημερινές δυσμενείς διεθνείς καταστάσεις- υποβαθμίζεται και περιορίζεται διαρκώς η θέση και ο ρόλος της έως και η κυριαρχία της με βάση τη δυναμική των πολεμικών εξελίξεων. Αυτό που γίνεται έντονα κατανοητό είναι, ότι οι άγριοι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί δεν μπορούν να λογαριάσουν χώρες μεσαίας «καπιταλιστικής ανάπτυξης», όπως η δική μας, οι οποίες υποβιβάζονται και συμπίεζονται. Εκφράσεις αυτού έχουμε δει τα τελευταία 7 χρόνια, όπου η όποια παραγωγή και οικονομία της χώρας υποθηκεύεται και κουρσεύεται.

Συνοψίζοντας, θα λέγαμε, ότι δεν διαφαίνεται να εξασφαλίζεται από πουθενά «χώρος» και πεδίο δράσης για την αστική τάξη, της οποίας η μόνη επιλογή και κατεύθυνση που μπορεί να έχει είναι να άγεται και να φέρεται στις αντιθέσεις των ιμπεριαλιστών πατρώνων της. Αυτά τα αδιέξοδα και προβλήματα αντιμετωπίζει η τωρινή αλλά και οι προηγούμενες κυβερνήσεις, όπως και το σύνολο του πολιτικού προσωπικού, που δεν μπορεί να διαμορφώσει πρόταση για την αστική τάξη ή να βάλει κάποια «φρένα» σε αυτή την πορεία. Τέτοιες εκφράσεις αποτελούσαν τα Ζάππεια, οι κόκκινες γραμμές του Βενιζέλου κ.λπ.

Αυτό ήρθε και ο ΣΥΡΙΖΑ να θέσει μέσα από την εκλογή του στην κυβέρνηση, ότι μπορεί, δηλαδή, καλύτερα από τους άλλους να διαπραγματευτεί για την αστική τάξη, μέσα από τη «σκληρή» στάση της και την «εκμετάλλευση» των αντιθέσεων των βασικών παικτών. Η πορεία της διαπραγμάτευσης και της γραμμής ΣΥΡΙΖΑ, μέσα από πολλές πιέσεις και εκβιασμούς -Grexit-πέρασε από πολλούς σταθμούς καταλήγοντας στην ψήφιση του 3 μνημονίου το καλοκαίρι του '15. Μέσα από αυτό μάλιστα

θα στόχευε σε μια συμφωνία εξομάλυνσης του χρέους, που αποτελεί και το κρίσιμο ζήτημα για την αστική τάξη. Έτσι, η κυβέρνηση κέρδισε πόντους σε σχέση με τους υπόλοιπους (ΝΔ) και τα εύσημα της αστικής τάξης, η οποία έδειχνε και μέσα από τις δηλώσεις π.χ. ΣΕΒ, να της δίνει μια στήριξη. Στήριξη, την οποία προσπάθησε να τη μεταφράσει και σε επίπεδα σχέσεων μέσα από τις τηλεοπτικές άδειες, τις συναντήσεις στα διάφορα αστικά φόρα, κ.ά. Ακόμα και τα παιχνίδια με τα θρησκευτικά στα σχολεία αφορούν στην ουσία τη διαμόρφωση σχέσεων με την εκκλησία.

Μόνο που οι αποφάσεις για κούρεμα του χρέους και έξοδο στις αγορές όχι απλά μετατίθενται πιο μακριά, αλλά ουσιαστικά δεν υπάρχουν. Το ζήτημα του ελληνικού χρέους, εξάλλου, δεν αφορά μόνο τη χώρα αλλά σε αυτό εκφράζονται οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί Αμερικάνων και Γερμανών, σε μια περίοδο που οι μεταξύ τους σχέσεις οξύνονται. Έτσι, η περίφημη τακτική εκμετάλλευσης αυτών των αντιθέσεων, που πρόβαλλε η κυβέρνηση και μεταφραζόταν στο «ακουμπάω στον έναν για να πάρω απ' τον άλλο» (Αμερική, Γαλλία, Γερμανία), ουσιαστικά κατέληξε μάλα στα πόδια της. Ενδεικτικό των παραπάνω αποτελεί και το πρόγραμμα του Τσακαλώτου που δεν βγήκε, καθώς σκόνταψε στο ΔΝΤ και την ΕΕ.

Το παραπέρα, λοιπόν, στρίμωμα της αστικής τάξης, στο οποίο έχει προτεθεί και η ειδική πλευρά του προσφυγικού, έχει αρχίσει να χρεώνεται από τα ντόπια κέντρα στην κυβέρνηση. Κάτι το οποίο πυροδοτεί ενστάσεις-αμφισβητήσεις που ξεκίνησαν από τις ενδοαστικές κόντρες, καθώς ο ΣΥΡΙΖΑ επιχειρεί νέες μοιρασίες εντός του συστήματος και του κράτους.

Έτσι, η μάχη για τις τηλεοπτικές άδειες, αν από τη μία εκφράζει τις ενδοαστικές αντιπαράθεσεις, από την άλλη εκφράζει την ανάγκη του ΣΥΡΙΖΑ να στήσει συνολικά τον δικό του κρατικό μηχανισμό και να οικοδομήσει δεσμούς με αντίστοιχες μερίδες του κεφαλαίου που θα του παρέχουν στήριξη και θα τον κρατήσουν στην εξουσία. Παράδειγμα η όλη ιστορία με τον Καλογρίτσα. Μόνο που αυτή η μάχη και η εξέλιξή της αποδεικνύουν, ότι αυτά τα πράγματα ούτε εύκολα ούτε απλά είναι! Η απόφαση του ΣτΕ που έκρινε αντισυνταγματικό τον νόμο Παππά ανατρέπει τον σχεδιασμό της κυβέρνησης για τη μοιρασιά των τηλεοπτικών αδειών και τον ρόλο που μέσα από αυτή διεκδικούσε. Αναδεικνύει το ουσιαστικό πολιτικό ζήτημα του κατά πόσο ο ΣΥΡΙΖΑ είναι αποδεκτός ως κυβερνητική λύση από τα ντόπια κέντρα. Κάτι το οποίο και ο ίδιος το κατανοεί και προσπαθεί να απαντήσει και μέσα από το 2ο συνέδριο του και τον ανασχηματισμό της κυβέρνησης.

Το μόνο σίγουρο είναι, ότι η «ανέφελη» περίοδος της κυβερνητικής θητείας του ΣΥΡΙΖΑ τελείωσε και ότι από εδώ και πέρα, για να συνεχίσει να είναι εκεί, θα πρέπει να επιφέρει ακόμα περισσότερα και μεγαλύτερα χτυπήματα στον λαό και τη νεολαία. Απέναντι σε αυτά, ο λαός και η νεολαία θα πρέπει με τους αγώνες να ανοίξουν τον δικό τους δρόμο. Γιατί μόνο εκεί μπορούμε να διαμορφώσουμε όρους χειραφέτησης από τις δυνάμεις του συστήματος και τους αντιδραστικούς εκβιασμούς τους.

Οι εξελίξεις στο διεθνές επίπεδο και οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις

Μπαϊρακτάρης Τάσος,
HMMY Ξάνθης

«**Η παρούσα περίοδος είναι πιο επικίνδυνη κι από τον Ψυχρό Πόλεμο, καθώς η ένταση μεταξύ των ΗΠΑ και Ρωσίας αυξάνεται εκθετικά**». Αυτή η τοποθέτηση δεν ανήκει σε κάποια οργάνωση της Αριστεράς, αλλά είναι παρατήρηση του **Γερμανού Υπουργού Εξωτερικών Στάνιμαγιερ**, ενός στελέχους της ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης της Γερμανίας. Φαίνεται λοιπόν, ότι το κομμάτι της αντιπαράθεσης μεταξύ ΗΠΑ και της Ρωσίας, αλλά και η συνολική κατάσταση στο διεθνές ταμπλό απασχολεί και προβληματίζει μέχρι και τους ίδιους τους ιμπεριαλιστές. Μια ανησυχία που φυσικά δεν έχει να κάνει με το κατά πόσο θα μακελευτούν λαοί, αλλά κυρίως με το σε ποια θέση θα βρίσκεται η κάθε δύναμη και ποιο ρόλο θα έχει στο ξαναμοίρασμα του κόσμου.

Είναι γεγονός, ότι η κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος έχει αναδείξει με ακόμα πιο έντονο τρόπο το ποιες είναι οι αντιθέσεις που το διέπουν. Είναι χαρακτηριστικό, ότι ιστορικά ο ιμπεριαλισμός «έλυε» με δύο τρόπους τις κρίσεις του, είτε με οικονομικά κραχ που συμπάραλιζαν οικονομίες, είτε με παγκόσμιους πολέμους. Εάν το πρώτο φαίνεται κάπως μη-ελέγξιμο, πρέπει να είμαστε σίγουροι, ότι το δεύτερο ήταν και είναι πάντα στην ατζέντα των ιμπεριαλιστών. Και φυσικά η δομική κρίση που περνά το σύστημα σήμερα εμπεριέχει μέσα της και το στοιχείο της αδυναμίας εύρεσης νέων αγορών, για να κινηθούν τα κεφάλαια. Έτσι, αυτό οδηγεί σε ένα συνολικότερο μπλοκάρισμα σε

μία σειρά από επίπεδα (πολιτικό, στρατιωτικό, οικονομικό) για τους ιμπεριαλιστές.

Αυτά τα μπλοκαρίσματα αναδείχθηκαν με πιο ξεκάθαρο τρόπο στο πεδίο της Ουκρανίας, συνεχίστηκαν στη Συρία και όπως θα δούμε σε λίγο ανέδειξαν για ακόμα μια φορά την κατάσταση παγκοσμίως. Το γεγονός ότι οι ΗΠΑ με τη Ρωσία δεν έχουν φέρει το σημείο της αντιπαράθεσης στο επόμενο επίπεδο, δηλαδή στην ανοι-

χτή πολεμική αντιπαράθεση μεταξύ τους, που αναπόφευκτα θα οδηγούσε στον 3ο Παγκόσμιο Πόλεμο, θα πρέπει να μελετηθεί σοβαρά. Δεν θα πρέπει σε καμία περίπτωση να πέφτουμε θύματα στις αστικές και ρεφορμιστικές (είναι αξιοσημείωτο το πόσο συχνά συναντιούνται) αντιλήψεις περί υπερ-ιμπεριαλισμού και παγκοσμιοποίησης, που μιλάνε για άρση των αντιθέσεων μεταξύ των ιμπεριαλιστών και για σταμάτημα των πολέμων. Ο λόγος για τον οποίο δεν έχει «πατηθεί» το κουμπί δεν έχει να κάνει με καμία ανθρωπιστική πλευρά των ιμπεριαλιστών, αλλά με το γεγονός ότι δεν έχουν ικανοποιηθεί μια σειρά από κριτήρια.

Κύριο κριτήριο αποτελεί η αδυναμία και των δύο στρατοπέδων να εδραιώσουν στρατηγικές συμμαχίες, όπου -όπως και στον 2ο Παγκόσμιο- αποτέλεσαν ένα άκρως αποφασιστικό και κρίσιμο ζήτημα. Από τη μία υπάρχουν αντιθέσεις στο Δυτικό στρατόπεδο και από την άλλη η Ρωσία φαίνεται στο πολιτικό και το στρατιωτικό επίπεδο να μην έχει κάνει αποφασιστικά βήματα. Εάν η κοινή αντίθεση όλων των αστικών τάξεων πριν τον 2ο Παγκόσμιο ενάντια στην ΕΣΣΔ επιτάχυνε κάπως τις διαδικασίες, σήμερα το επόμενο βήμα με βάση και την ύπαρξη του πυρηνικού οπλοστασίου σίγουρα θα γίνει με μεγαλύτερη «προσοχή». Η αλήθεια είναι μια, όσο υπάρχει ιμπεριαλισμός, θα υπάρχουν πόλεμοι από περιφερειακοί μέχρι και παγκόσμιοι. Εάν θέλαμε να το θέσουμε με μία γραμμή: **«Ο καπιταλισμός ρέπει ακατάσχετα, και ιδιαίτερα σαν ιμπεριαλισμός, στην επέκτασή, ο ανταγωνισμός μετατρέπεται σε συστατικό στοιχείο του, οι πόλεμοι και οι καταστροφές προβάλλονται πλέον σαν διεξόδός του»** [1].

Για τις ΗΠΑ

Οι καταρρεύσεις του '89-'91 και η ήττα του κομμουνιστικού κινήματος παγκόσμια έδωσαν μια αναθάρρηση στην αστική τάξη των ΗΠΑ, η οποία πίστεψε, ότι βρήκε την ιστορική ευ-

καιρία που περίμενε για να πετύχει τον στόχο της παγκόσμιας κυριαρχίας και ταυτόχρονα να πάρει πίσω ό,τι δικαίωμα και κατάκτηση είχαν πετύχει τα κινήματα του 20ου αιώνα. Για άλλη μια φορά «ατύχησε», και η επιθετική πολιτική Μπους-Τσέινι οδήγησε σε βάλτωμα. Ένα βάλτωμα που είχε σε μεγάλο βαθμό την υπογραφή και του ιρακινού λαού, που έδειξε με την αντίστασή του, ότι οι λαοί, όσο αντιστέκονται, δεν έχουν τίποτα να

φοβηθούν.

Έτσι φτάσαμε στη σημερινή πολιτική που μέχρι πρόσφατα υλοποιούσε ο Ομπάμα, την πολιτική των συνεργασιών και της επιστράτευσης συμμάχων σε διάφορα πεδία. Παρ' όλη την αποτελεσματικότητα αυτής της πολιτικής σε σχέση με την προηγούμενη, φαίνεται, ότι η κρίση έχει επηρεάσει έντονα τις ΗΠΑ και για άλλη μια φορά βρίσκονται σε μπλοκάρισμα. Το μέτωπο της Ουκρανίας αλλά και αυτό της Συρίας ανέδειξαν από τη μια τα αδιέξοδα των ιμπεριαλιστών αλλά και τους πονοκεφάλους που έχει γεννήσει η Ρωσία στην αμερικανική αστική τάξη, με την αναβάθμιση του ρόλου της σε μια σειρά από πεδία.

Ο «κατά λάθος» βομβαρδισμός συριακών στρατευμάτων στις 17/9, πέρα από το γεγονός ότι ανέδειξε το πόσο κούφιος ήταν για άλλη μια φορά ο κουβέντες για εκχειρία, άνοιξε και το ζήτημα των εσωτερικών αντιθέσεων στα πλαίσια της αστικής τάξης των ΗΠΑ. Χαρακτηριστική είναι η τοποθέτηση του ΥΠΕΞ της Ρωσίας Λαβρόφ, όπου έθεσε αποκάλυπτα στον ΟΗΕ, ότι η εκχειρία που σύναψε με Ομπάμα-Κέρι, δεν είχε την συμφωνία του αμερικανικού Πενταγώνου και ότι ο «κατά λάθος» βομβαρδισμός μπορεί και να μην είχε την έγκριση του Ομπάμα! Αυτό το γεγονός αναδεικνύει τις συνολικότερες διεργασίες που συντελούνται στις ΗΠΑ, με βάση και τις εκλογές και το γεγονός ότι η αστική τάξη δεν θέλει να δεσμευτεί σε κάποια πολιτική πριν γίνει ξεκάθαρο το αποτέλεσμα τους.

Ακόμα, ιδιαίτερα ανησυχητικές είναι οι τοποθετήσεις Αμερικανών στρατηγών που παραδέχονται ότι μια αντιπαράθεση με τη Ρωσία θα οδηγούσε σε έναν πόλεμο «εξαιρετικά φονικό και γρήγορο» δείχνοντας δηλαδή τη διάθεση χρησιμοποίησης του πυρηνικού τους οπλοστασίου! Αυτή η κουβέντα φαίνεται να μην είναι ιδιαίτερα κρυφή και μάλιστα το Πεντάγωνο παρυσίασε, μέσω του καναλιού CBS, πρόγραμμα, με τίτλο «πώς, τότε και γιατί θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί το πυρηνικό οπλοστάσιο των ΗΠΑ».

Η εκλογή Τραμπ, λοιπόν, ο οποίος χαρακτηρίστηκε από τον ρατσιστικό του λόγο, δεν αποτελεί ανορθογραφία. Από τη μία δείχνει το αυξανόμενο αντιδραστικό κλίμα που διαμορφώνεται και από την άλλη εντάσσεται στα πλαίσια του μπλοκαρίσματος της αμερικανικής αστικής τάξης. Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι το εκλογικό αποτέλεσμα παρέμεινε αβέβαιο μέχρι την τελευταία στιγμή, με διάφορους παράγοντες να το επηρεάζουν (πχ FBI για email κλίντον).

Μένει να δούμε, αν ο Τραμπ θα εκφράσει μια αναπροσαρμογή της τακτικής της αμερικανικής ελίτ, που θα έχει ως αποτέλεσμα κάποια προσωρινά φρένα στην αντιπαράθεση με τη Ρωσία. Το σίγουρο είναι ότι θα καλεστεί να συνεχίσει το ξεζούμισμα του αμερικανικού λαού και

να ενισχύσει την επιρροή των ΗΠΑ παγκόσμια, εις βάρος των λαών

Για τη Ρωσία

Το αντίπαλο δέος των ΗΠΑ έχει κάνει ξεκάθαρο, τα τελευταία χρόνια, ότι έχει μπει με γερούς όρους ξανά στο παγκόσμιο ταμπλό. Από την προσπάθεια αναβίωσης της δυναμικής που

είχε ως ΕΣΣΔ με το σχέδιο της Ευρασιατικής ένωσης, που ενέτασσε στο πλευρό της χώρας όπως την Αρμενία, Καζακστάν, Λευκορωσία και την προσπάθεια για την Ουκρανία, μέχρι και τις αναβαθμισμένες επιδιώξεις που έχει στη Μέση Ανατολή, δείχνει ότι δεν της αρκεί ο προηγούμενος ρόλος της. Η αντιπαράθεση στην Ουκρανία έδειξε ότι η ρωσική αστική τάξη είναι αποφασί-

σμένη να κινηθεί πλέον και με στρατιωτικούς όρους για να διεκδικήσει αυτά που θεωρεί δικά της. Βέβαια, το αποτέλεσμα της αντιπαράθεσης με τις ΗΠΑ στην Ουκρανία οδήγησε στο διαμελισμό της τελευταίας, την πραξικοπηματική ανάδειξη φασιστικής κυβέρνησης, το κινήγι των κομμουνιστών και τωναριστερών αλλά και μια συνολικότερη κρίση που συμπεκνώνει ζητήματα ευρύτερου στρατηγικού χαρακτήρα. Κι ακόμα και σήμερα, παρά την

συμφωνία του Μινσκ, αποτελεί ανοιχτό μέτωπο.

Ένα ακόμα παράδειγμα του αναβαθμισμένου ρόλου της αποτελούν οι παρεμβάσεις της στη Μέση Ανατολή, όπου έχει καταφέρει να εδραιώσει τη θέση της σε μια περιοχή που παραδοσιακά ήταν τσιφλίκι των Αμερικανών. Χρησιμοποιεί και τη ναυτική βάση που έχει στο Ταρτούς (δυτική Συρία), για να δείξει ότι οι

βάσεις ορμητήρια δεν είναι μονοπώλιο των ΗΠΑ. Η Ρωσία απέδειξε ότι δεν θα έμενε με σταυρωμένα τα χέρια στις προσπάθειες των Δυτικών για περικύκλωσή της με στρατεύματα του ΝΑΤΟ και την εγκατάσταση της αντι-πυραυλικής ασπίδας κοντά σε ζωτικούς της χώρους. Προχώρησε και η ίδια σε εγκατάσταση και πυραυλικών και αντιπυραυλικών συστημάτων και μάλιστα πρόσφατα το ρωσικό κοινοβούλιο έδωσε έγκριση σε αίτημα του Πούτιν για αποστολή στρατιωτικών δυνάμεων στη Συρία.

Για τους υπόλοιπους ιμπεριαλιστές και διάφορες περιφερειακές δυνάμεις

Όσο αφορά το δυτικό μπλοκ μπορούμε να αναγνωρίσουμε έντονες αντιθέσεις και τριγμούς: από το Brexit και τις αντιθέσεις της αγγλικής αστικής τάξης, την αγανάκτηση της Γαλλίας για τον ρόλο της στην ΕΕ και τις προσπάθειες της Γερμανίας για αναβάθμιση στο στρατιωτικό επίπεδο. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια και με βάση και

την αντιπαράθεση στη Μέση Ανατολή, έχουν βγει στην επιφάνεια μια σειρά από επιδιώξεις περιφερειακών δυνάμεων. Πιο χαρακτηριστική περίπτωση είναι αυτή της Τουρκίας, η οποία μετά και το πραξικόπημα έχει δείξει ότι ψάχνει έναν πιο αναβαθμισμένο ρόλο στην περιοχή. Οι διώξεις χιλιάδων στην Τουρκία, τα λοξοκοιτάγματα προς τους Ρώσους, οι φωνές για το Αιγαίο και τη συνθήκη της Λοζάνης αλλά και η πρόσφατη εισβολή με στρατό στη Βόρεια Συρία αναδεικνύουν την προσπάθεια της τουρκικής αστικής τάξης να μπορέσει -πάντα στα πλαίσια της εξάρτησής της από τους Αμερικανούς - να εκμεταλλευτεί την εύφλεκτη κατάσταση στη Μέση Ανατολή.

Για τα ανοιχτά μέτωπα

Τα μέτωπα της Συρίας και της Ουκρανίας είναι τα χαρακτηριστικά παραδείγματα για το σε ποιο σημείο βρίσκονται σήμερα οι αντιπαράθεσεις των ιμπεριαλιστών και κυρίαρχα αυτή των ΗΠΑ και της Ρωσίας. Ειδικά, στο πρώτο μετράμε 400.000 νεκρούς και εκατομμύρια μετανάστες, με το Χαλέπι ακόμα και σήμερα να αιματοκυλίζει. Μια ακόμα μαύρη σελίδα γράφεται αυτές τις μέρες με τη στρατιωτική επέμβαση στο Ιράκ και πιο συγκεκριμένα στη Μοσούλη, όπου υπό την αιγίδα των Αμερικανών, μια σειρά από δυνάμεις με την δικαιολογία της «καταπολέμησης του ISIS» συνεχίζουν το αιματοκύλισμα και μπλέκουν όλο και πιο πολύ το κουβάρι με τις αντιθέσεις. Είναι χαρακτηριστική και η στάση της Τουρκίας, η οποία θέλει με κάθε τρόπο να εισβάλει και η ίδια στο Ιράκ.

Είναι εμφανές ότι η καθημερινότητα των λαών γίνεται συνεχώς πιο δυσμενής με βάση την όλο και αυξανόμενη ένταση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, τα μπλοκαρίσματα των πολιτικών τους και τη συνεχή επιδίωξή τους για μεγαλύτερη κερδοφορία. Είναι τόσο έντονη αυτή η όξυνση, που το ζήτημα του παγκοσμίου πολέμου και της χρήσης πυρηνικών αρχίζει να αναδεικνύεται από μια σειρά υψηλόβαθμα στελέχη των ιμπεριαλιστών. Για τους ιμπεριαλιστές, η γη είναι μια απέραντη σκακιέρα, πάνω στην οποία, στο βωμό των καλύτερων συσχετισμών, δεν διστάζουν να μακελεύουν ολόκληρους λαούς και χώρες. Η μόνη δύναμη που μπορεί να αντιπαρατεθεί σε αυτή τη μαυρίλα είναι η δύναμη της εργατικής τάξης και των λαών, οι οποίοι έχουν αποδείξει και στο παρελθόν, ότι ο μόνος τρόπος αντιπαράθεσης και στους πολέμους αλλά και στην επίθεση στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις είναι η συγκρότηση αντιιμπεριαλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος.

[1] Βασίλης Σαμαράς, Η αριστερά απέναντι στον εαυτό της.

Στη διαχείριση ή στους αγώνες η διέξοδος;

Κάθε δικαίωμα, μιλώντας πάντα από τη μεριά του λαού και της εργατικής τάξης, είναι αποτέλεσμα διεκδίκησης και πάντα καθορίζεται από την ταξική πάλη και τον συσχετισμό δύναμης που αποτυπώνεται σε αυτήν. Το κίνημα συχνά έχει επιλέξει διάφορα μέσα πάλης, για να αντιστέκεται και να διεκδικεί. Στη διαδικασία αυτή και ανάλογα με τον βαθμό ανάπτυξής του, έχει τακτικά επιλέξει να χρησιμοποιήσει ακόμα και τους ίδιους τους θεσμούς του αστικού κράτους. Για παράδειγμα, γνωρίζουμε ότι αριστερές οργανώσεις αξιοποίησαν το αστικό κοινοβούλιο, σε προεπαναστατική περίοδο, προκειμένου να προπαγανδίσουν την άποψή τους. Επίσης, ας αναλογιστούμε ότι η κατοχύρωση του οκτώωρου από την εργατική τάξη, το δικαίωμα στον συνδικαλισμό και την οργανωμένη πάλη, αποτελούν «ξένο σώμα» για το αστικό κράτος. Ωστόσο, αναγκάστηκε να τα αναγνωρίσει επειδή η ανάπτυξη του κινήματος διαμόρφωσε τέτοιο συσχετισμό δύναμης που να τα επιτάσσει.

Αντίθετα, όταν το κίνημα απευθύνθηκε και «χρησιμοποίησε» τους αστικούς θεσμούς (κοινοβούλιο, δικαιοσύνη κ.λπ.) ως πρώτη επιλογή απάντησης, χωρίς να έχει τα χαρακτηριστικά εκείνα που θα έθιξαν πρόβλημα στο κράτος, εγκλώβισε τον αγώνα και ουσιαστικά τον ανέθεσε. Μια ανάθεση που, εφόσον παραγνώριζε την αναγκαιότητα της και «εμπιστευόταν» θεσμούς, από τη φύση τους εχθρικούς προς τα συμφέροντα του λαού, ανάγνωση και ερμηνεία της φύσης του κράτους, δηλαδή, δεν γίνεται από όλες τις δυνάμεις λαό, με τον ίδιο τρόπο. Προφανώς αναγνωρίζουμε το δικαίωμα οποιασδήποτε αριστερής επιτρέπουν ένα πλατύτερο άνοιγμα της άποψής της στον κόσμο. Ωστόσο, είναι άλλο αυτό και σε στρατηγικό.

Η στάση του ΚΚΕ επιβεβαιώνει τα παραπάνω. Στις μεγάλες κινητοποιήσεις της διετίας 2010-2012, το ΚΚΕ καλούσε σε εκλογές, την ώρα που ο λαός βρισκόταν μαζικά στους δρόμους, ενώ έπειτα του έλεγε να διορθώσει την ψήφο του, όταν διαπίστωνε, πως το εκλογικό του ποσοστό είναι πεσμένο. Μεγάλη σημασία φαίνεται να δίνει το ΚΚΕ στην κοινοβουλευτική πάλη, λοιπόν, αν θυμηθούμε μάλιστα και τα «Ισχυρό ΚΚΕ για ισχυρή αντιπολίτευση» ή «Ισχυρό ΚΚΕ, ισχυρός ο λαός», που ακούγονταν ειδικά σε προεκλογικές περιόδους. Στην ίδια κατεύθυνση εντάσσεται και ο περιορισμός της δράσης του σε... συγγραφές προτάσεων νόμου που καταθέτει στη βουλή, καλλιεργώντας στον κόσμο λογικές ανάθεσης και αυταπάτες για μια «φιλολαϊκή» διαχείριση του ίδιου σάπιου συστήματος, από έναν άλλο φορέα. Το μόνο χρέος του -αποσυγκροτημένου- λαού είναι να το στηρίξει, σχεδόν επετειακά, μία φορά τον χρόνο, ή τα τέσσερα χρόνια, παρ' όλο που το «χρέος» αυτό κατέρρευσε παταγωδώς με την ανάληψη της κυβερνητικής εξουσίας από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Εξ ου και η κίνηση του ΚΚΕ στα πλαίσια του συστήματος και της αστικής νομιμότητας το οδηγεί στο να υιοθετήσει τη λογική του κατ'άπυξτος του προγράμματος της Θεσσαλονίκης του ΣΥΡΙΖΑ. Με τις προτάσεις για κατώτατο μισθό στα 751 ευρώ, κοστολογεί τις ανάγκες των εργαζομένων και τις αντοχές του συστήματος εν καιρώ κρίσης. Οι δηλώσεις δε, για «διαδηλώσεις πεζοδρομίου» και «κινητοποιήσεις που δε θα σπάσει ούτε τζάμι», δίνουν μια σαφή εικόνα για το πού βλέπει τα όρια του λαϊκού παράγοντα και του κινήματος συνολικά. Ακόμη και η απροθυμία του να καλέσει σε αποχή από το κάλπικο δημοψήφισμα του Ιούλη του 2015, σέρνοντας τον κόσμο στην κάληψη για να καταγραφεί η στήριξη σε αυτό, δείχνει πόσο το γοητεύουν αυτές οι διαδικασίες.

Στα ίδια μονοπάτια αυταπατών και αδιεξόδων κινούνται και οι ΛΑΕ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Οι πρακτικές τους καταλήγουν να δίνουν βάρος στα θεσμικά όργανα, τη διαχείρισή τους και την προτασεολογία προς αυτά. Ας μην ξεχνάμε την προέλευση της ΛΑΕ, πρωτεργάτες της οποίας συμμετείχαν στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, και μάλιστα σε θεσμικά πόστα, ενώ δεν είναι τυχαία η δορυφοριοποίηση, όλο το προηγούμενο διάστημα, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ γύρω από τον ΣΥΡΙΖΑ με βάση τη λογική του κυβερνητισμού που τη διακατέχει. Η λογική αυτή την οδήγησε στο πρόταγμα «να πέσει η κυβέρνηση», αποπροσανατολίζοντας το κίνημα και καλώντας το να εστιάσει την πάλη του στην εναλλαγή του κυβερνητικού διαχειριστή και όχι στην αντιπαράθεση με το σύστημα. Επίσης, ώθησε στη συγκόλληση κομματιών της (ΑΡΑΝ-ΑΡΑΣ) με τη ΛΑΕ, μπροστά στην κατάκτηση του πολυλόγητου 3%, που οδηγεί στο κοινοβούλιο.

Οι αυταπάτες αυτών των δυνάμεων για τη φύση των αστικών θεσμών, ότι δηλαδή είναι «ουδέτεροι» και επιδέχονται μια πιο προοδευτική διαχείριση, είναι χαρακτηριστικές. Έτσι, καταφεύγουν σε κυβερνητικά-μεταβατικά προγράμματα διαχείρισης της κρίσης που γεννά το ίδιο το σύστημα. Στο ίδιο πλαίσιο κινούνται οι επιτροπές χρέους, το αίτημα για εργατικό έλεγχο κ.ά. Τέλος, εξίσου χαρακτηριστική είναι η στάση τους απέναντι στο δημοψήφισμα-πάτη (υπέρ του ΟΧΙ), που χρησιμοποίησε ο ΣΥΡΙΖΑ στη διαπραγμάτευση-υποταγή στο ξένο κεφάλαιο, για να καταλήξει να μετατρέψει το ΟΧΙ σε ΝΑΙ, μέσα σε μια μέρα.

Είναι ξεκάθαρο, πως οι παραπάνω αντιλήψεις και οι φορείς τους είναι απότοκα της ήττας που έχει υποστεί το λαϊκό-εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα και φέρουν έντονα το στοιχείο της ανεμπιστοσύνης στις λαϊκές μάζες και στη δύναμη της πάλης τους. Για μας, χρέος της ανατρεπτικής Αριστεράς, είναι να ενισχύει την κατεύθυνση της εναντίωσης στο σύστημα και όχι της διαχείρισης και της συνδιαλλαγής με αυτό.

Μπέτσης Στάθης,
Παπακωνσταντίνου Χρήστος,
ΑΣΟΕΕ

οργανωμένη πάλη προκαθόριζε το αρνητικό αποτέλεσμα. Η που αναφέρονται στο κίνημα και στον δύναμη να χρησιμοποιεί μέσα που της άλλο η αναγωγή ενός τακτικού μέσου πάλης

Φανέρωσέ μου τη μάσκα που κρύβεις κάτω απ' τη μάσκα που φοράς

Βερούση Σοφία,
ΣΓΚΤΣ ΤΕΙ Αθήνας

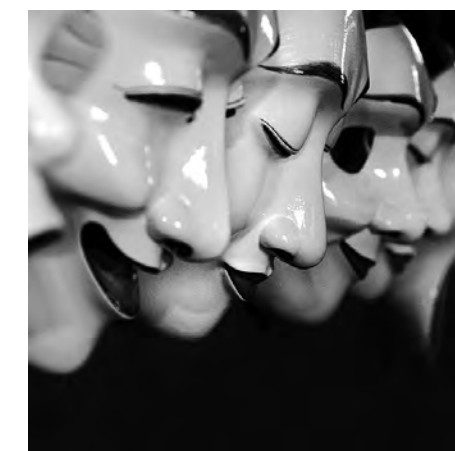
Ανεξάρτητος: Ένας προσδιορισμός που φαίνεται να χρησιμοποιείται από πολλούς το τελευταίο διάστημα. Μέσα στις σχολές ξετρυπώνουν «ανεξάρτητοι» από το πουθενά. Από τους εκπροσώπους της ΔΑΠ, μέχρι και τους εκπροσώπους της ΠΑΣΠ που... δεν έχουν καμία σχέση με τη ΝΔ το ΠΑΣΟΚ αντίστοιχα (!). Σύλλογοι πέρα από κόμματα έχουν να προτείνουν, εννοώντας σχολές χωρίς συλλόγους. Τι σημαίνει αυτό; Για χρόνια σχολές στην αδράνεια, χωρίς γενικές συνελεύσεις, αλλά ούτε και ΔΣ. Κύριο μέλημά τους είναι η εξαφάνιση οποιουδήποτε οργάνου του φοιτητικού κινήματος. Και η «ανεξαρτησία» δεν περιορίζεται στις συστηματικές δυνάμεις, αλλά και στις εφεδρικές ανεξάρτητες που κάνουν το αδύνατο δυνατό για την κατάργηση των συλλόγων από κοινού με τις άλλες! Χαρακτηριστικό παράδειγμα, ο φοιτητής του ΕΜΠ που έκανε τον γύρο του διαδικτύου πριν τις φοιτητικές εκλογές προτείνοντας «όχι στην κομματικοποίηση», «όχι στις καταλήψεις» και παινεύονταν, ότι ο ίδιος έχει σκίσει 172 αφίσες!

Εύλογη απορία κάποιου μπορεί να είναι: «οι αριστερές δυνάμεις τι κάνουν απέναντι σ' αυτό το φαινόμενο»; Απαντώντας σ' αυτό, μπορεί να αντιληφθεί κανείς και ποια δύναμη είναι με τη συγκρότηση φοιτητικού κινήματος κι έχει εμπιστοσύνη στους συλλόγους και στα όργανα των φοιτητών. Πιο συγκεκριμένα, δεν είναι λίγες οι φορές που το ΜΑΣ εμφανίζεται με το προφίλ του ανεξάρτητου. Μάλιστα, σε γενικές συνελεύσεις επιλέγει συστηματικά να καταθέτει πλαίσια χωρίς υπογραφή, να τοποθετείται ανοιχτά ως εκπρόσωπος του διοικητικού συμβουλίου και όχι ως μέλος της πολιτικής δύναμης που εκφράζει, με αποκορύφωμα, σε σχολές που έχει δύναμη να χρησιμοποιεί τον σύλλογο ως τσιφλίκι του και να λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο που κάνουν οι συστηματικές δυνάμεις σε αντίστοιχες σχολές (κανονική λειτουργία μαθημάτων την ημέρα των φοιτητικών εκλογών, πάρτυ υποδοχής πρωτο-

τών κ.α.). Αντίστοιχες λογικές ακολουθούν και τα ΕΑΑΚ με το να τονίζουν, ότι είναι ανεξάρτητα από πολιτικούς φορείς/κόμματα, ότι είναι σχήμα και όχι παράταξη και ότι κάθε απόφαση λαμβάνεται με τη συζήτηση του σχήματος και «όχι από τα πάνω». Πώς γίνεται βέβαια ανά κάθε πόλη και σχολή να έχουν την ίδια ακριβώς αιτηματολογία μόνο αυτοί ξέρουν!

Το ότι η κυρίαρχη Αριστερά τσιμπάει στην ταμπέλα του ανεξάρτητου/ακομμάτιστου, ειδικά σε μια περίοδο που η πολιτική και η οργάνωση μέσα στους συλλόγους αμφισβητούνται από το σύστημα, είναι το λιγότερο επικίνδυνο και αντιπαραθετικό με τη συγκρότηση των φοιτητών στα συλλογικά τους όργανα.

Βέβαια, το δύσκολο δεν είναι να συμβαδίσεις με την κατάσταση που κυριαρχεί. Το δύσκολο είναι να επιλέξεις να πας κόντρα σε αυτήν. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις επιλέγουν τη δεύτερη κατεύθυνση, επιλέγοντας την πολιτικοποίηση και όχι το «σκατά στις παρατάξεις». Επιλέγοντας την ενεργοποίηση των συλλόγων και όχι την αδρανοποίηση τους, γιατί αντιλαμβάνονται, ότι το χτύπημα στις παρατάξεις σημαίνει χτύπημα στην οργανωμένη πάλη.

Τηλεοπτικές άδειες

Λίγα λόγια περί... ΜΜΕ

Φωτοπούλου Κατερίνα,
Ιατρική Θεσσαλονίκης

Το τελευταίο διάστημα παρατηρούμε μια αναστάτωση στον χώρο των ΜΜΕ, από το μαύρο στην ΕΡΤ έωτος φιάσκο με τον διαγωνισμό των τηλεοπτικών αδειών.

Αν πρέπει να ξεκινήσουμε από κάπου την κουβέντα, σίγουρα είναι απ' την αναγνώριση του ρόλου των ΜΜΕ στην κοινωνία που ζούμε. Τα ΜΜΕ αποτελούν αναπόσπαστο στοιχείο του εποικοδομήματος και συμβάλλουν στη διατήρησή και διαιώνισή του. Οι ιδιοκτήτες τους προέρχονται από τη μεγαλοαστική τάξη, την οποία και έρχονται να εκπροσωπήσουν. Ο ρόλος τους αυτός γίνεται ιδιαίτερα φανερός στα χρόνια της κρίσης, όπου με τον πιο εκφραστικό τρόπο, μέσα από τα κανάλια, μας «ενημερώνουν» για την αναγκαιότητα των μνημονίων, για το πόσο άχρηστος και τεμπέλης είναι ο ελληνικός λαός, ενώ σε κινηματικές περιόδους λασπολογούν εναντίον του (Δεκέμβρης 2008, δίχρονο 2010-2012, Χαλκιδική κ.λπ.).

Το τοπίο των ΜΜΕ και ειδικά το τηλεοπτικό έχει πολύ συγκεκριμένα όρια ως προς το τι «παίζεται». Γεννιέται, λοιπόν, το ερώτημα: Θα μπορούσαμε να διεκδικήσουμε μια περισσότερο ανεξάρτητη και αντικειμενική ενημέρωση; Πρέπει μήπως να υπερασπιστούμε τα ΜΜΕ και την «πολυφωνία» που δήθεν προφέρουν; Ή μήπως πρέπει να εξυγιάνουμε τον χώρο της ενημέρωσης μέσω καταλήψεων και αυτοδιαχειριζόμενων δομών; Τίποτα από τα παραπάνω, λέμε εμείς. Καμία πολυφωνία δεν υπάρχει στην τηλεόραση, διότι αυτή εξυπηρετεί αποκλειστικά και μόνο τα συμφέροντα της αστικής τάξης με τισόποιες αντιθέσεις μπορεί να έχει, από τις οποίες, όμως, ο λαός δεν μπορεί να ωφεληθεί. Και γιατί να μην προσπαθήσουμε να την εξυγιάνουμε; Αυτοδιαχείριση, πειρατικοί σταθμοί, καταλήψεις... Οι απόψεις αυτές που κυριαρχούν στην αναρχική διαχειριστική τους. Παραβλέποντο βασικό, τη υπερπόση, δηλαδή, του αγώνα των εργαζομένων ενάντια στις απολύσεις, τις μειώσεις μισθών και την ανασφάλιστη εργασία. Προφανώς δεν αναφερόμαστε στους μεγαλοδημοσιογράφους που έχουν εξασφαλίσει τις θέσεις τους ως γνήσιοι εκφραστές του σάπιου συστήματος. Αυτό, όμως, που πραγματικά διακυβεύτηκε, και τώρα και πριν τρία χρόνια στην ΕΡΤ, ήταν το δικαίωμα στην εργασία χιλιάδων ανθρώπων. Η εμπειρία δε, της ΕΡΤ μας απέδειξε, ότι η λογική της αυτοδιαχείρισης καταλήγει αυτοσκοπός, ενώ υποβαθμίζεται το αίτημα για επαναπρόσληψη των απολυμένων.

Η Αριστερά, επομένως, δεν πρέπει να αυταπατάται, ότι θα οικειοποιηθεί τα καθεστωτικά ΜΜΕ, ή, ακόμα, ότι αυτά θα αγκαλιάσουν την άποψή της. Άλλωστε, κατά βάση στηρίζεται στα δικά της εργαλεία προπαγάνδης, τις εφημερίδες, τα περιοδικά, τις αφίσες, τα συνθήματα και τα πανό της. Στην τελική, μόνο όταν ο λαός γίνει αφέντης του τόπου του, θα γίνει αφέντης και... της τηλεόρασής του.

Το «μισό τ' ουρανού» πίσω από τα σύννεφα

Μακρουδάκη Αθηνά,
ΑΣΠΑΙΤΕ

Εδώ και λίγες εβδομάδες, έχει ανοίξει ξανά το γυναικείο ζήτημα, στα πλαίσια της Αριστεράς, με αφορμή τα γεγονότα σε Πολωνία και Αργεντινή. Από τη μία, η κυβέρνηση της Πολωνίας κατέθεσε νομοσχέδιο το οποίο απαγορεύει την άμβλωση και από την άλλη μία 16χρονη Αργεντινή δέχτηκε έναν δολοφονικό και βάνουσο βιασμό. Ως αντίδραση, οι γυναίκες ξεχύθηκαν στους δρόμους των δύο πόλεων. Θα θέλαμε και εμείς να πούμε την άποψή μας πάνω στο ζήτημα, πιάνοντας λίγο τα πράγματα από την αρχή.

Η είσοδος της μηχανής στη παραγωγή απλοποίησε την διαδικασία της εργασίας με αποτέλεσμα να περάσει το κατώφλι της καπιταλιστικής επιχείρησης η γυναίκα, ακόμη και το ανήλικο παιδί. Παρότι η γυναικεία εργασία ήταν ένα φαινόμενο βασικά προοδευτικό, η εκμετάλλυσή της δημιούργησε ένα σωρό κοινωνικά προβλήματα. Άνιση αμοιβή της γυναίκας σε σχέση με αυτή των αντρών, δυσβάσταχτες συνθήκες εργασίας που προκαλούσαν χρόνια προβλήματα υγείας ή ακόμη και πρόωρο θάνατο, αδιαφορία για τα μητρικά καθήκοντα της γυναίκας, οι οποίες αναγκάζονταν να δουλεύουν ακόμη και ετοιμόγεννες, αλλά και σοβαρή ηθική επίδραση στις ίδιες και στην οικογένεια. Επίσης, την απλοποιημένη πλέον μηχανή μπορούσε να τη χειριστεί η γυναίκα, με αποτέλεσμα την αντικατάσταση του άντρα αλλά και την τρομερή συμπίεση των μισθών προς τα κάτω. Τα παραπάνω έκαναν επιτακτική την ανάγκη να μπει η γυναικεία στρατιά εργασίας στο εργατικό κίνημα.

Ωστόσο, πέρα από την άγρια εκμετάλλευση και σκλαβιά που υφίσταται από τον εργοδότη της, μια γυναίκα, γυρνώντας στο σπίτι της έχει να αντιμετωπίσει την «σκλαβιά» του νοικοκυριού, ως κατάλοιπο κοινωνιών του παρελθόντος. Η γυναίκα είναι υποχρεωμένη να ασχολείται και με τις μικροδουλειές του οικιακού νοικοκυριού αλλά και τα καθήκοντά της ως μητέρα, σε συνδυασμό με τη δυσβάσταχτη εργασία της. Ως αποτέλεσμα, δεν περισσεύει παρά ελάχιστος χρόνος για ξεκούραση, πνευματική ανάπτυξη και κοινωνική ή πολιτική συναναστροφή. Ακόμη κι αν δεν εργάζεται, η παραμονή της γυναίκας στο σπίτι για τη φροντίδα των παιδιών και του νοικοκυριού, την αποβλακώνει αφού είναι ξεκομμένη από την κοινωνική παραγωγή.

Τον προηγούμενο αιώνα, η ανάπτυξη του εργατικού κινήματος, με τη δυναμική είσοδο των γυναικών, αλλά και η ανάδειξη των σοσιαλιστικών χωρών κατοχύρωσαν σοβαρές κατακτήσεις. Δικαίωμα ψήφου στη γυναίκα, ίση αμοιβή με τον άντρα, σεβασμό στην έγκυο γυναίκα και στη λεχώνα με άδειες κατά την περίοδο αυτή, ενεργή συμμετοχή στην πολιτική και πολιτιστική ζωή, ακόμη και την ανάδειξη τους σε πολιτικά όργανα. Κατακτήσεις που πριν ενάμιση αιώνα θα ακούγονταν αστειές. Βέβαια, όπως έγινε φανερό, η νομική ισότητα δεν σημαίνει ότι η γυναίκα δεν έχει ακόμα πολλά βήματα να κάνει για την ουσιαστική απελευθέρωση.

Σήμερα, με την παγκόσμια κυριαρχία του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, την κατάρρευση των σοσιαλιστικών καθεστώτων και την αποσυγκρότηση του εργατικού κινήματος, τα πράγματα έχουν αλλάξει προς το χειρότερο. Το σύστημα παγκόσμια βρίσκεται σε βαθιά πολιτική

κρίση, προσπαθώντας να πάρει τη ρεβάνς στις κατακτήσεις της εργατικής τάξης, με τη γυναίκα μέσα σε αυτή: ελαστικά ωράρια, εντατικοποίηση της εργασίας που οδηγεί ακόμη και σε θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα, μείωση μισθών, έλλειψη ασφάλισης. Η ανεργία χτυπάει κόκκινο ιδιαίτερα στις γυναίκες και τη νεολαία, έγκυες ή μητέρες απολούνται, γυναίκες δεσμεύονται ότι δεν θα κάνουν παιδιά για να προσληφθούν.

Δίπλα σε αυτά, υπάρχουν και άλλα προβλήματα για τη σύγχρονη γυναίκα: προβλήματα αναχρονιστικών καταλοίπων στις σχέσεις των δύο φύλων, στη βία του άνδρα προς τη γυναίκα, στη σεξουαλική παρενόχληση κλπ. Πιστεύουμε, όμως, ότι τα τελευταία τόσο θα βρίσκουν το δρόμο για την επίλυσή τους, όσο η γυναίκα θα αναλαμβάνει την ευθύνη της στο πεδίο της ταξικής πάλης. Και να εξηγήσουμε.

Θα πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι η γυναικεία ανισοτιμία έχει διπλή διάσταση, την ταξική και την έμφυλη. Η ενασχόληση του φεμινιστικού κινήματος τις προηγούμενες δεκαετίες μόνο με την έμφυλη διάσταση το οδήγησε σε λαθεμένες και αδιέξοδες τακτικές. Αψηφούσε, δηλαδή, την ιστορική εξέλιξη της ισοτιμίας των δύο φύλων σε ανισοτιμία, με τομή την ατομική

ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, λόγω της δημιουργίας πλεονάσματος στον τομέα εργασίας του άντρα. Ακόμα κι η μονογαμία -για τη γυναίκα- στόχευε να είναι γνωστοί οι κληρονόμοι της περιουσίας του άντρα, μιας και είχε συντελεστεί αυτή η τομή.

Επιπλέον, η εξαφάνιση της ταξικής διάστασης δεν εξηγεί γιατί η γυναικεία ανισοτιμία δεν έχει τις ίδιες επιπτώσεις σε ολόκληρο το γυναικείο φύλο. Οι γυναίκες της κυρίαρχης τάξης, και σήμερα και σε όλα τα προηγούμενα εκμεταλλευτικά συστήματα, απολάμβαναν τα δικαιώματα που απορρέουν από την ιδιοκτησία και την πολιτική εξουσία (υψηλό επίπεδο διαβίωσης, εκπαίδευση, ελεύθερος χρόνος, κάλυψη φροντίδας

των παιδιών). Δεν μπορούσαν και δεν μπορούν, επομένως, ακόμη κι όταν ζητούν καλύτερη μεταχείριση, να υποστηρίξουν ουσιαστικά τα δικαιώματα σε εργασία, μητρότητα, εκπαίδευση, υγεία, φροντίδα των ηλικιωμένων/ της οικογένειας, την έλλειψη των οποίων βιώνουν στο πετσί τους οι εργάτριες και οι γυναίκες των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Από την άλλη, η ταξική διάσταση, αν και βασική, δεν είναι η μόνη. Κι αυτό, γιατί η έμφυλη πλευρά σχετίζεται με το εποικοδόμημα, είναι ριζωμένη σε θρησκείες, πολιτισμούς, παραδόσεις χρόνων. Τελικά, και οι δυο μονομερείς τοποθετήσεις αμφισβητούν την αναγκαιότητα ύπαρξης γυναικείου κινήματος.

Συνοψίζοντας, μπορούμε να πούμε ότι οι γυναίκες αποτελούν το πιο φθινό αλλά και το πιο εκμεταλλεύσιμο τμήμα της εργατικής τάξης. Όμως η ιστορία του προηγούμενου αιώνα απέδειξε ότι οι μεγάλες κοινωνικές ανατροπές θα ήταν αδύνατες χωρίς τη γυναικεία συμβολή. Συνάμα απέδειξε ότι η γυναίκα, ή αλλιώς το «μισό τ' ουρανού» όπως την ονόμαζε ο Μάο, δεν μπορεί να χειραφετηθεί έξω από την απελευθέρωση της εργατικής τάξης και συνολικά της κοινωνίας.

Με αφορμή το ντοκυμαντέρ «WHAT POLITICA»

Μια μπίζνα του κεφαλαίου ή λαϊκό άθλημα;

Αν μη τι άλλο, όταν μιλάμε για αθλητισμό στη χώρα μας, το μυαλό της πλειοψηφίας πηγαίνει στο ποδόσφαιρο. Μια ματιά μόνο στα νούμερα της τηλεθέασης, το καλοκαίρι του 2004, όταν ο Ζαγοράκης σήκωνε το Ευρωπαϊκό στα γήπεδα της Πορτογαλίας, αρκεί. Μιλάμε για τον βασιλιά των σπορ. Ή, αν θέλετε, για το «μαλατό της εργατικής τάξης», όπως το αποκαλούσε ο Alf Garnett, γνωστός στους Άγγλους τηλεθεατές του BBC.

Ο βασιλιάς των σπορ, λοιπόν, δεν θα μπορούσε να μείνει ανέπαφος από την αστική τάξη. Ιδιαίτερα μετά το '80, η σύνδεση μεγαλοεπιχειρηματιών με το ποδόσφαιρο είναι δεδομένη. Αλήθεια, τι επιδιώκουν αυτοί που δηλώνουν ΟΛΥΜΠΙΑΚΆρες, ΠΑΟΚΆρες και δεν συμμαζεύεται; Η πραγματικότητα μιλάει από μόνη της. Επενδύσεις επί επενδύσεων, εξαγορές επιχειρήσεων μεταξύ των οποίων αυτών που ξεπουλάει η κυβέρνηση, ξέπλυμα μαύρου χρήματος και άλλα πολλά, που έχουν στόχο την αύξηση των κερδών μέσα από το καινούριο αγοραστικό κοινό: τους φιλάθλους της ομάδας τους. Αλλά κυρίως αποσκοπούν στο πολιτικό κέρδος, όπως έγινε για παράδειγμα πριν 2 χρόνια στις δημοτικές εκλογές του Πειραιά, με τον Μώραλη να εκλέγεται δήμαρχος και τον Μαρινάκη δημοτικός σύμβουλος.

Πιο ειδικά, επί του θέματος πραγματεύεται το ντοκιμαντέρ «WHAT POLITICA», μέσω συνεντεύξεων διάφορων παραγόντων, δημοσιογράφων και με ένα ενδιαφέρον βίντεο για το συγκεκριμένο θέμα στον Πειραιά. Όταν τον Σεπτέμβριο του 2013, δολοφονήθηκε ο Παύλος Φύσσας από τον χρυσαυγίτη Ρουπακιά, μεγάλο μέρος των οργανωμένων οπαδών εκφράζουν τον αντιφασισμό τους με πορείες, συνθήματα και πανό στα γήπεδα, πράγμα που έκανε τους διαιτητές να διακόπτουν τα παιχνίδια. Οι οργα-

Έφυγε ο λαϊκός παραμυθάς Ντάριο Φο

Σ' έναν καπιταλιστή δεν πρέπει ποτέ να λες: «αχ, σας παρακαλώ, θα μπορούσατε λιγάκι να μου κάνετε λίγο χώρο ν' αναπνεύσω κι εγώ; θα μπορούσατε να είστε λίγο πιο καλός, με λίγη περισσότερη κατανόηση; Ας συμφωνήσουμε...» Απόσπασμα από το έργο του Ντάριο Φο «Δεν πληρώνω! Δεν πληρώνω!».

Πριν λίγες εβδομάδες, μας αποχαιρέτησε ο Ντάριο Φο, αφήνοντας πίσω του μια τεράστια κληρονομιά, αλλά και ευθύνες, για να συνεχιστεί το έργο του σε πολιτικό και πολιτιστικό επίπεδο. Γεννημένος σε μια οικογένεια με σοσιαλιστικές ιδέες και συμμετοχή στον αντιφασιστικό αγώνα, σπουδάζει αρχιτεκτονική στο Μιλάνο, αλλά ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος τον διακόπτει. Εκεί αρχίζει να παρουσιάζει αυτοσχέδιους μονολόγους του σε μικρά θέατρα. Το 1968, ο Φο και η σύζυγός του Ράμε ιδρύουν τη θεατρική κολεκτίβα «Νέα Σκηνή» με κινούμενες σκηνές θεάτρου και μετατρέπουν ένα εγκαταλελειμμένο εργοστάσιο σε θέατρο, ενώ με τη βοήθεια του ΚΚΙ είχαν πρόσβαση σε δημοτικά κέντρα και εργατικές ενώσεις. Μας ταξιδεύει στην ιταλική σκηνή με τη μέθοδο του αυτοσχεδιασμού (Commedia dell'arte), στρέφει το θέατρο στην υπηρεσία του λαού και της εργατικής τάξης, μιλώντας με το κοινό μετά από κάθε παράσταση. Ο Φο μετατρέπει ένα ταξικό δράμα σε κωμωδία μετουσιώνοντας την αγωνία της επιβίωσης σε θέατρο του παραλόγου. Στη διάρκεια της δεκαετίας του '60, τα έργα του Φο μετατρέπονται, όλο και περισσότερο, σε πολιτικές καταγγελίες: για το Βιετνάμ, τη δολοφονία του Κένεντι, την ιταλική ακροδεξιά.

Τάχθηκε ξεκάθαρα απέναντι στην άποψη που κυριαρχούσε και κυριαρχεί ακόμα «τέχνη για την τέχνη», χρησιμοποιώντας το θέατρο μέσα από τη σάτιρα σαν όπλο πολιτικής αντιπαράθεσης, μοχλό ανάδειξης της αντίστασης απέναντι στην εκμετάλλευση από άνθρωπο σε άνθρωπο αυτού του καπιταλιστικού συστήματος. Ένα από τα πιο γνωστά έργα του, το «Δεν πληρώνω! Δεν πληρώνω!», αναδεικνύει πόσο αδιέξοδη είναι η συνεννόηση με αυτό το σύστημα για τα δικαιώματα των φτωχών-λαϊκών στρωμάτων. Επιπλέον, αναγνωρίζεται η γυναικεία ζήτηση ως βαθιά ταξικό, με θαυμασμό στον δυναμισμό της γυναικείας φύσης, χωρίς φεμινιστικούς παραλογισμούς. Επηρεασμένος από τα διεθνή γεγονότα, γράφει ένα έργο για τη σφαγή του επαναστατημένου λαού που δέχτηκε στην πλατεία Τιεν Αν Μεν, το «Γράμμα απ' την Κίνα», για την κατάσταση στην Παλαιστίνη το θεατρικό έργο «Το Φενταγίν», στο οποίο οι ηθοποιοί αποτελούνταν από πραγματικά στελέχη της PLO. Και ο «Λαϊκός Πόλεμος στη Χιλή», ένα έργο για μια εξέγερση ενάντια στη χιλιανή κυβέρνηση, για το οποίο ο Φο συνελήφθη, όταν προσπάθησε να αποτρέψει την αστυνομία να σταματήσει την παράσταση.

Ένα δείγμα του συστήματος να τον ενσωματώσει ήταν η διάκριση με Νόμπελ Λογοτεχνίας το 1997, που καθόλου δεν τον εμπόδιζε να δηλώνει, ότι αυτό το σύστημα είναι σάπιο και δεν έχει τίποτα να μας προσφέρει. Αυτός ο σπουδαίος θεατράνθρωπος που λογοκρίθηκε από κυβερνήσεις και εκκλησία, μας δίδαξε, πως η τέχνη μπορεί και πρέπει να είναι μέσο αντίστασης και διεκδίκησης. Ένας ακούραστος εργάτης της τέχνης υπήρξε ο Ντάριο Φο.

Δελημυχάλης Μιχάλης,
ΣΔΟ ΤΕΙ Θεσσαλονίκης

Μακρουδάκη Αθηνά,
ΑΣΠΑΙΤΕ

Για τη Χιλή του '70: Και με τον αστυφύλαξ και με τον χωροφύλαξ, δεν γίνεται!

Δαμαλή Ελένη,
Πολυτεχνείο Χανίων

Στην ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος υπήρξαν πολλές διαφωνίες, τάσεις και αντι-παραθέσεις, με κορυφαία εκείνη του ειρηνικού περάσματος από τη μία, και της επαναστατικής ανατροπής από την άλλη. Στην αντιπαράθεση αυτή, η επικράτηση της ρεβιζιονιστικής γραμμής οδήγησε στην ήττα και την αποσυκρότηση του εργατικού επαναστατικού κινήματος. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα της γραμμής του ειρηνικού περάσματος συναντάμε στη Χιλή, τη δεκαετία του '70, με πρωτεργάτη τον Αλιέντε.

Ο Σαλβαδόρ Αλιέντε (γιατρός) ήταν ιδρυτής του Σοσιαλιστικού Κόμματος Χιλής. Το 1937, συμμετείχε στις εκλογές με το Λαϊκό Μέτωπο (συνεργασία Σοσιαλιστικού-Κομμουνιστικού-Δημοκρατικού Κόμματος), εκλέχθηκε Υπουργός Υγείας και το 1945 μέλος της Γερουσίας. Το 1952, αν και είχε καταθέσει υποψηφιότητα για Πρόεδρος, διαγράφηκε από το Σοσιαλιστικό Κόμμα, γιατί στηριζόταν από το παράνομο τότε Κομμουνιστικό Κόμμα. Τον Νοέμβριο του 1970, ήρθε στην εξουσία κατεβαίνοντας στις εκλογές με τη Λαϊκή Ενότητα (έναν εκλογικό συνασπισμό έξι κομμάτων και οργανώσεων, με τα μεγαλύτερα να είναι το Σοσιαλιστικό και το Κομμουνιστικό Κόμμα). Λόγω της μικρής διαφοράς στην εκλογική αναμέτρηση και βάσει νόμου, το Κογκρέσο έδωσε ψήφο εμπιστοσύνης στον Αλιέντε.

Έτσι, η Λαϊκή Ενότητα προώθησε κάποιες μεταρρυθμίσεις: κρατικοποιήσεις, ανακατανομή γης, αυξήσεις μισθών σε ένοπλες δυνάμεις κλπ. Ωστόσο, παρά τον κοινωνικό χαρακτήρα ορισμένων, τα μέτρα αυτά δεν αποτελούσαν επ' ουδενί πρόκληση απέναντι στην κυριαρχία του ιδιωτικού κεφαλαίου, ίσα-ίσα του παρέχονταν ένα σωρό εγγυήσεις και αποζημιώσεις. Η ίδια επιλογή διατηρήθηκε στο πολιτικό πεδίο, αφού ο Αλιέντε, σύμφωνα και με το κείμενο που υπέγραψε σαν προϋπόθεση για να πάρει την εξουσία, διατήρησε τα όργανα του καπιταλιστικού κράτους (δηλαδή το πολιτικό-νομικό σύστημα και τις ένοπλες δυνάμεις του). Με άλλα λόγια, το καπιταλιστικό κράτος και οι δομές του λογίζονταν σαν κάτι το ουδέτερο, που όταν το «ελέγχει» η Αριστερά, μπορεί να το χρησιμοποιεί ενάντια στα συμφέροντα των καπιταλιστών. Βέβαια η οπτική αυτή γρήγορα κατέρρευσε από την πραγματικότητα του ιμπεριαλισμού.

Ειδικότερα, δύο χρόνια μετά, έγινε η 1η αποτυχημένη απόπειρα πραξικοπήματος από τους Αμερικάνους και τον Κίσιγκερ. Τον Ιούνιο του '73, ένα δεύτερο πραξικόπημα κατεστάλη από τον στρατό, υπό τον στρατηγό Πρατς. Η συμβουλή που δόθηκε, στη συνέχεια, από τον Πρατς στον Αλιέντε, να δώσει όπλα στο λαό

ανοίγοντας τα οπλοστάσια, απορρίφθηκε με την απάντηση: «Αυτή η επανάσταση θα γίνει χωρίς σταγόνα αίμα. Βασίζεται σε αξίες και όχι στη βία».

Τελικά, ο Αλιέντε αποφάσισε να τοποθετήσει στην ηγεσία του στρατού τον Πινোসέτ. Την Τρίτη 11 Σεπτεμβρίου 1973, έγινε συγχρονισμένη επίθεση από ξηρά και αέρα στο προεδρικό μέγαρο. Η δημοκρατία καταλύθηκε και την εξουσία κατέλαβε ο Πινোসέτ. Τη στάση αυτή του Αλιέντε την πλήρωσε τόσο ο ίδιος με τη ζωή του, όσο

και ο λαός της Χιλής με εκατοντάδες νεκρούς και αγνοούμενους, αλλά και με την αιματηρή και άγρια δικτατορία του Πινোসέτ έως το 1990.

Είναι άτοπο να ταυτίζει κανείς τη Χιλή του '70 με την Ελλάδα του σήμερα, μια άλλη χώρα και μάλιστα σε συνθήκες αδυσώπητης δομικής κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και εν απουσία κινήματος. Όμως, μία στάση, αντίληψη και γραμμή διαχείρισης, όπως εκείνη που εκφράστηκε και έφτασε να κυβερνά στη Χιλή, με άλλη μορφή αλλά απaráλλαχτο περιεχόμενο, βρίσκει σήμερα υποστηρικτές από την Αριστερά «μας».

Το παράδειγμα της Χιλής αποδεικνύει ότι όποια αριστερή κοινοβουλευτική στροφή φαντασιώνονται κάποιοι γίνεται στα πλαίσια

του υπάρχοντος πολιτικού συστήματος. Και το σύστημα είναι δομημένο έτσι ώστε η τάξη που βρίσκεται στην εξουσία να μην την εγκαταλείψει ποτέ, να μπορεί σε κάθε επίπεδο να αναπαράγεται και να διαιωνίζεται. Ο κυβερνητισμός, λοιπόν, που χαρακτηρίζει την κυρίαρχη Αριστερά (προτάσεις νόμου στη Βουλή, μεταβατικό πρόγραμμα, κ.ά.), ο δρόμος του ειρηνικού περάσματος από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό, αποδείχθηκε όχι μόνο ανύπαρκτος αλλά και αδιέξοδος για τις ανάγκες του λαού. Η απόρριψη της βίαιης επαναστατικής ανατροπής του συστήματος καλλιεργεί αυταπάτες που στρώνουν το έδαφος στην απογοήτευση των λαϊκών δυνάμεων. Συγκαλύπτουν το ρόλο του αστικού κράτους, του αστικού στρατού, του αστικού πολιτικού και νομικού συστήματος. Είναι, συνεπώς, αποδεδειγμένο με τον πιο οδυνηρό τρόπο, ότι δε μπορούμε να πετύχουμε μεταβάσεις σε μια άλλη κοινωνία, χωρίς να αμφισβητήσουμε την αστική τάξη και το σύστημά της, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

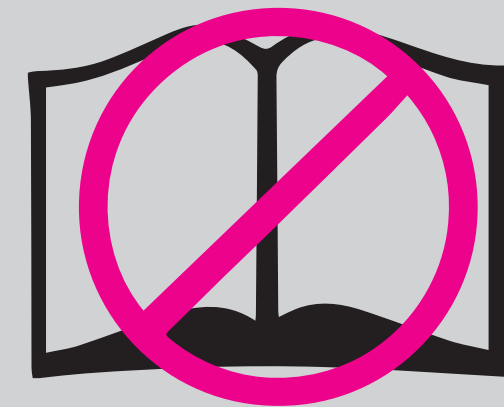
Το πραξικόπημα της Χιλής, επιπλέον, αναδεικνύει τη σκληρή πραγματικότητα του ιμπεριαλισμού και τα καθήκοντα της εργατικής τάξης και του λαού απέναντί του. Πόσο μάλλον για μια εξαρτημένη χώρα όπως είναι η δική μας, είναι ενδεχόμενα και πραξικοπήματα και κάθε άλλου είδους αιματηρές ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, όταν η πολιτική μιας χώρας εναντιώνεται στις επιταγές των πατρώνων της. Φάνηκε μάλιστα ότι αυτό συμβαίνει, ακόμα και όταν ο διαχειριστής δεν αμφισβητεί την αστική εξουσία αλλά την αποδέχεται, προσπαθώντας να της δώσει ένα «ανθρώπινο» πρόσωπο. Σε κάθε περίπτωση, φανερώνεται το διπλό καθήκον των λαών απέναντι στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα και την καπιταλιστική εκμετάλλευση.

Αυτό που θέτει η πραγματικότητα σήμερα είναι η ανάγκη ανασυγκρότησης του λαού και της εργατικής τάξης σε επαναστατική κατεύθυνση μέσω ενός μετώπου αντίστασης-διεκδίκησης. Αυτό βέβαια προϋποθέτει να αντιλαμβάνονται οι δυνάμεις με αναφορά στο κίνημα την αποσυκρότησή του και συνακόλουθα την ανάγκη ανοικοδόμησής του. Επίσης, όσον αφορά τον λαό μας, να αναγνωρίζεται η εξάρτηση της χώρας από Ευρωπαίους και Αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Γιατί, στην τελική, μόνο όταν λαός και νεολαία αναπτύξουν την πάλη τους σε αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση και τσακίσουν το αστικό κράτος, μπορούν να γίνουν πραγματικά αφέντες στον τόπο τους.

ΤΟ ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ

ΕΧΟΥΜΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ;

Τυπικά ναι, αν δεχτούμε ότι αυτό αφορά μόνο στο βιβλίο που μας παρέχεται. Η πραγματικότητα όμως μιλάει από μόνη της! Μαθήματα που η εξεταστέα ύλη είναι εκτός «τυπικής ύλης», σημειώσεις καθηγητών, pdf και corpus... Ουσιαστικά το δωρεάν σύγγραμμα φθείρεται καθημερινά.

ΠΟΛΛΑΠΛΟ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Με αυτό το καθεστώς, η εξεταστέα ύλη υπάρχει σε πολλά συγγράμματα εκ των οποίων μόνο το ένα παρέχεται δωρεάν, δηλαδή στην πράξη καταργείται το δικαίωμά μας στο βιβλίο.

Η ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΔΕΝ ΦΕΡΝΕΙ
ΓΝΩΣΗ, ΦΕΡΝΕΙ ΑΠΟΓΝΩΣΗ!

«Πάγιο» επιχείρημα του συστήματος για να πλασάρει την εντατικοποίηση των σπουδών μας ήταν η «γνώση» που πρέπει να λαμβάνουμε ως «επιστήμονες». Πίσω από αυτά τα επιχειρήματα όμως, η αλήθεια είναι διαφορετική και πιο ωμή: Οι εξετάσεις των φοιτητών είναι δύσκολες, ο χρόνος που απασχολείσαι με τη σχολή ασφυκτικός και η ύλη απεριόριστη, έτσι ώστε να πρέπει να πληρώσεις για παραπάνω συγγράμματα, αν θέλεις να περάσεις το μάθημα.

ΕΝΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΟΥ
ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΙ ΟΛΗ ΤΗΝ ΥΛΗ

Ο μοναδικός δρόμος που οδήγησε στη θεμελίωσή του αλλά και στην αποτελεσματική αντίσταση στις επιθέσεις, ήταν το μαζικό και οργανωμένο φοιτητικό κίνημα! Να περπατήσουμε ξανά αυτό το δρόμο! Το δωρεάν σύγγραμμα έχει ταξική βάση και αναφορά, εμάς που μας κόβουν την πρόσβαση στην ύλη και μας πετούν έξω από τις σχολές. Είμαστε η συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου εντός εκπαίδευσης και είμαστε οργισμένοι!

ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΑΤΙΚ!

«Βερολίνο δεν ακούς, δεν βλέπεις!» Και ακούτε και βλέπετε πολύ καλά, όλα τα ξέρετε και είστε συνένοχοι στο έγκλημα. Ότι έγινε με τους Αρμένιους στο παρελθόν σήμερα γίνεται στις κουρδικές περιοχές. Έχετε ευθύνη και ρόλο στα εξελισσόμενα εγκλήματα και τις σφαγές, αποδεχόμενοι αυτά που γίνονται σήμερα, θα περιμένετε να περάσουν άλλα 100 χρόνια για να ζητήσετε συγγνώμη; Εγώ ελπίζω και είμαι σίγουρος ότι το παγκόσμιο προλεταριάτο και οι Γερμανοί εργάτες και εργαζόμενοι δεν θα σας κουβαλάνε άλλα 100 χρόνια, θα σας πετάξουν στον σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας και θα ζήσουν με ισότητα, ειρήνη και δικαιοσύνη στο κοινωνικό σύστημα που θα οικοδομήσουν».

Αν οι επιθέσεις των ιμπεριαλιστών και των αντιδραστικών δεν γνωρίζουν σύνορα και η δική μας αντίσταση δεν πρέπει να γνωρίζει σύνορα. Η πάλη μας μπορεί να βάλει τέλος στον ιμπεριαλισμό και την παγκόσμια αντίδραση για να μπορέσουν οι λαοί να ζήσουν με αδελφότητα και ειρήνη στον κόσμο.

Μουσλούμ Ελμά

Όσο και αν μας συκοφαντείτε και να μας παρουσιάζετε σαν τρομοκράτες, δεν μπορείτε να μειώσετε την εμπιστοσύνη και τον σεβασμό των καταπιεσμένων λαών στο παγκόσμιο προλεταριάτο. Οι επαναστάτες κομμουνιστές ιστορικά αντιπροσωπεύουν το μέλλον των εργατών και των εργαζόμενων. Οι ιμπεριαλιστικές αστικές τάξεις, οι φασιστικές δικτατορίες και οι αντιδραστικές κυβερνήσεις εφαρμόζουν στους αντιστεκόμενους λαούς την κρατική τρομοκρατία. Στους πολέμους στον κόσμο και την Μέση Ανατολή βλέπουμε ποιοι είναι οι τρομοκράτες και οι εγκληματίες.

Εσείς σαν επαγγελματίες του νόμου, καλείστε να νομιμοποιήσετε και να πολιτικοποιήσετε τα βρώμικα συμφέροντα των κυβερνήσεων Τουρκίας και Γερμανίας. Όμως ότι και να αποφασίσετε, ακόμη και αν μας κλείσετε στα κελιά απομόνωσης των φυλακών σας, να ξέρετε καλά:

Δεν σκύψαμε το κεφάλι ούτε θα το σκύψουμε.

Σείτ Αλί Ουγούρ

